

สุดรัก พลิก หึง ชชิตา 紗 ร้าย 5

จ๋วย๋หลอหัว 九月流火 เปียน
กั๋งเจียวิน เปา

คำนำ

รัชทายาทหลี่ซันลี้มป่วยหนักจนต้องจากไป ฮองเต้สุขภาพทรุดโทรม ก่อนจะได้เสด็จสวรรคต หลี่ไหว่ขึ้นนั่งบัลลังก์มังกรได้เพียงไม่นานก็ถูกเทียนโฮ่ว ปลดและตั้งตนขึ้นเป็นฮองเต้หญิง เรื่องราวเหล่านี้หลี่เจาเกอทราบดีเพราะเคย พานพบมาแล้วครั้งหนึ่งในชีวิตก่อน หรืออาจกล่าวได้ว่านางเป็นผู้มีส่วนร่วม ให้มันเกิดขึ้นด้วยซ้ำในฐานะมือเท้าของเทียนโฮ่ว

ในชีวิตใหม่นี้แม้หลี่เจาเกอจะแก้ไขเรื่องราวมากมายได้ ไม่ว่าจะหวนคืนสู่ ครอบครัวยุ่ให้เร็วยิ่งขึ้น สร้างฐานอำนาจอย่างกองงานปราบปีศาจให้เข้มแข็ง มั่นคงโปร่งใส รวมไปถึงเปลี่ยนบุรุษที่หมายปอง แต่เรื่องราวอีกมหาศาล ยังคงดำเนินไปตามครรลองเดิม ในวันนี้รัชทายาทลี้มป่วยหนักแล้ว ต่อไป จะเกิดอะไรขึ้นหลี่เจาเกอย่อมรู้ คลื่นลมแห่งการเปลี่ยนแปลงกำลังจะโหม กระซอกอีกครั้ง ในเมื่อไม่มีอำนาจล้นฟ้าพอจะหยุดยั้ง ดังนั้นสิ่งที่นางต้องทำ ก็คือหยุดยั้งให้ได้ท่ามกลางกระแสแ่งแย้งอำนาจอันเชี่ยวกรากนี้

อีกทั้งคราวนี้นางไม่ได้หยุดยั้งลำพัง แต่ยังมีบุรุษรูปงามผู้เต็มไป ด้วย ความลับอย่างกุ่มึงเค่ออยู่เคียงข้าง สายลมแห่งชะตาครั้งนี้จะพัดพาทั้งคู่ ไปสู่ที่ใด สหายร่วมดำนักรบทุกท่านสามารถรับชมกันได้เลย

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

ในมือเขาถือเข็มเรียวยาวเล่มหนึ่ง ที่ผ่านมาเขาลงเข็มคล่องแคล่วอย่างยิ่ง
ทว่าตอนนี้ไม่รู้เพราะเหตุใดจึงลั้งเล

ถัดจากจุดจี้ถืองลงไปที่คือจุดอู่ถึงกับจุดด้านจง จุดชี้พจรสองจุดนี้...
อยู่ระหว่างทรวงอกทั้งสอง บนร่างนางสวมบังทรวงอยู่ จุดชี้พจรรย่อมถูกบดบัง
อยู่ใต้อาภรณ์ตัวเล็กบางเบาหนึ่งชิ้น ครั้นเห็นเขาลั้งเล นางจึงกัดฟันเตรียมจะ
ปลดบังทรวงออก

เขาถูกการกระทำของนางทำให้ตกใจจนตัวโยน ต้องรีบจับแขนนางไว้
พร้อมกับเอ่ยยับยั้ง "ไม่ต้อง"

•

แนะนำตัวละคร

* หลีเจาเกอ

เมื่อได้หวนคืนสู่ชีวิตใหม่และพบพานบุรุษผู้คล้ายคลึง
เทพเซียนในความทรงจำจึงหมายปองอยากได้มา
ครอบครองอีกครั้ง และในที่สุดนางก็ได้แต่งงาน
กับเขาจริงๆ แม้จะเป็นการแต่งงานหลอกๆ ก็ตาม

* กุ๋หมิงเค่อ

ตัวจริงคือ 'ฉินเค่อ' เป่ย์ฉินเทียนจุนแห่งราชสำนัก
สวรรค์ มีภารกิจคุ้มครองเทพดาราพันกลางให้
ฝ่าด่านเคราะห์ได้สำเร็จ แต่การมายังโลกมนุษย์
ครั้งนี้ชักทำให้เขาไม่แน่ใจแล้วว่าผู้ที่กำลังฝ่า
ด่านเคราะห์คือใครกันแน่

* อู๋จ้าว

ภรรยาคู่คิดของฮ่องเต้หลีเจ้อ มีลูกกับฮ่องเต้หลีเจ้อ
รวมสี่คน เป็นคนเฉลียวฉลาดมากเล่นๆ เป่ย์มด้วย
ใจทะเยอทะยาน และบัดนี้แผนการต่างๆ ที่นาง
วางเอาไว้ก็ถึงเวลาเริ่มแล้ว

107

บุษบาท

ภายหลังดวงตะวันลับทิวเขา ผืนฟ้าครึ้มลงอย่างรวดเร็ว ศาลบรรพชน
ตระหง่านอยู่กลางหมู่บ้าน รอบทิศปกคลุมด้วยหมอกสายฝนหรือหิมะด้วย
ผ้าแพรที่ไม่โปร่งแสง สายลมม้วนผ่านยอดไม้ กิ่งแห้งเสียดสีบังเกิดเสียง
แผ่วคล้ายสะอื้น ประตูปะตูของศาลบรรพชนซ่อนเร้นอยู่หลังเงาไม้ที่
ส่ายไหวราวสัตว์บางชนิดกำลังอำพรางตัวคอยเหยื่อพาตัวเข้ามาติด
ร่างแหเอง

หลี่เจาเกอผลึกเปิดประตูศาลบรรพชน บานพับส่งเสียงแอ๊ดเบาๆ
ทว่าเด่นชัดเป็นพิเศษท่ามกลางราตรีอันเงียบสงัด เพียงยืนอยู่นอกประตู
ไฉ่ซิ่นหนาวซุ่มหนึ่งก็แผ่มาปะทะใบหน้า ศาลบรรพชนสร้างขึ้นนานแล้ว
ประกอบกับด้านในไม่ถูกแสงแดดมานานปี บนพื้นอิฐจึงเกิดรอยร้าวที่
เล็กละเอียด ไฉ่ซิ่นไต่จากร่องบนพื้นขึ้นสู่ร่างกายคน ถึงกับหนาวเย็นกว่า
ข้างนอกเสียอีก

เครื่องตกแต่งทุกชิ้นในศาลซ่อนตัวอยู่ในความมืดมิด ด้านบนสุดคือป้ายวิญญาณแน่นขนัด คล้ายมีดวงตาดำมืดจ้องผู้มาเยือน ชวนสะพรึงถึงขีดสุด หลี่เจาเกอยืนอยู่นอกธรณีประตู แสดงท่าทางบอกกู่หมิงเค่อว่า "คือที่นี่ละ"

กู่หมิงเค่อยืนอยู่ข้างกายนาง เขาย่างเข้าศาลบรรพชนไปก่อนเทียนสองฟากสว่างขึ้นเป็นลำดับตามการเคลื่อนไหวของเขา พรืบตาเดียวกลืนอายชวนสะพรึงก็ลาลอยไปตั้งกระแสน้ำลด ทั้งที่ยังหนาวดุจเดิมกลับต่างจากความรู้สึกเหนอะหนะเมื่อครู่โดยสิ้นเชิง

หลี่เจาเกอเดินตามหลังกู่หมิงเค่อ เดินไปมองพิจารณาไป "ช่วงกลางวันของสามวันก่อนข้าก็แะมา ไม่สังเกตเห็นว่าในศาลมีค่ายกลพวกเขาซ่อนค่ายกลรวมวิญญาณไว้ที่ใดกัน"

กู่หมิงเค่อค่อยๆ หยดฝีเท้าตรงหน้าป้ายวิญญาณ เพ่งมองป้ายวิญญาณมากมายนั้นโดยไร้เสียง หลี่เจาเกอสังเกตสายตาของเขา จึงมองตามไปบ้าง พบว่าสายตาของเขาจรดค้างอยู่ที่ป้ายวิญญาณซึ่งมีลวดลายเรียบสมตะดูแสนจะธรรมดาป้ายหนึ่ง

"ป้ายสถิตดวงวิญญาณผู้แซ่ฉินแห่งตี้ชีว" หลี่เจาเกออ่านเบาๆ ป้ายวิญญาณป้ายนี้ไม่มีลายแกะสลักอันซับซ้อน ไม่มีการตกแต่งอันเกินควร วางอยู่บนโต๊ะเช่นโหลไม้สะดูดตาเลยสักนิด แรกสุดนางนึกว่าเป็นป้ายวิญญาณภรรยา* ของบรรพชนสักคนในหมู่บ้านกุยเป่ย จึงไม่ได้ใส่ใจ ทว่าตอนนี้นางมองเห็นความชอบกลบางอย่างแล้ว

"ตี้ชีว..." หลี่เจาเกออดพึมพำไม่ได้ "นี่มันที่ใดกัน"

* 'แซ่ฉิน/สกุลฉิน' กับ 'สตรีที่แต่งมาจากสกุลฉิน' สามารถเขียนด้วยอักษรตัวเดียวกันว่า 'ฉินชื่อ' เนื่องจากมีหลายกรณีที่สตรีที่แต่งงานแล้วจะถูกระบุแต่แซ่เดิม ไม่ระบุชื่อตัว ครั้งแรกที่หลี่เจาเกอเห็นป้ายนี้จึงคิดว่าน่าจะเป็นป้ายวิญญาณภรรยาของบรรพชนสักคนในหมู่บ้านกุยเป่ย ไม่ทันคิดว่าจะมีใครเขียนป้ายวิญญาณโดยระบุแต่แซ่

อีกอย่างหากเป็นบรรพชนจริง เหตุใดไม่เขียนกำกับว่าเป็นบรรพชนรุ่นที่เท่าไร เพียงเขียนเรียบง่ายว่า 'ผู้แซ่ฉินแห่งตี้ชีว' เล่า

กู๋หมิงเค่อจรมองป้ายวิญญาณป้ายนั้นแว่นางได้พบคนรู้จักเก่า หลี่เจาเกอเหลือบมองเขาก่อนถาม "ท่านรู้จัก?"

"ไม่รู้จัก" กู๋หมิงเค่อชูนิ้วมือขึ้น ป้ายวิญญาณที่เขียนว่า 'ผู้แซ่ฉินแห่งตี้ชีว' นั้นลอยขึ้นกลางอากาศอย่างช้าๆ แสงเรืองสีแดงรางๆ สายแล้วสายเล่ายี่ตอออกมาจากป้ายวิญญาณป้ายอื่นไปวัดพันป้ายวิญญาณป้ายนั้นไว้ราวกับมีความนึกคิดเป็นของตนเอง พันวนไปมาจนแทบส่องสว่างไปครึ่งศาล แลดูลึกลับพิศวง สุดท้ายเส้นแสงสีแดงฉลบเข้าไปในตัวอักษร ทำให้ตัวอักษรคำว่า 'ผู้แซ่ฉินแห่งตี้ชีว' แปรเป็นสีแดงโลหิตดูจะมีเลือดสดๆ ผ่นิอกอยู่ภายใน จนจะหลั่งไหลออกมาในอีกใจถัดไป

หลี่เจาเกอเพ่งมองการเปลี่ยนแปลงนี้เงิบๆ ก่อนถามเสียงเบา "นี่คือ?"

"นี่คือตาค่ายกล*" นิ้วมือของกู๋หมิงเค่อพลิกพลั้วเปลี่ยนเป็นมูทราอีกท่าอย่างฉับไวลื่นไหล ส่งผลให้ป้ายวิญญาณป้ายนั้นหักกลาง แปรเป็นผุยผงในพริบตา เหลืออักษรสีแดงโลหิตหลายตัวนั้นยังคงลอยอยู่กลางอากาศ บิดตัวขยุกขยิกราวมีชีวิต หมายถึงดั้นให้หลุดจากพันธนาการที่ว่าพวกมันสู้กู๋หมิงเค่อไม่ไหว ปลายนิ้วเขาผุดแสงอ่อนๆ หนึ่งดวง เพียงติดเบาๆ ดวงแสงก็พุ่งทะลวงอักษรโลหิตราวปันทาลายปรากฏบางอย่าง อักษรโลหิตหลายตัวนั้นพลันสูญเสียรูปทรง แปรเป็นควันบางเบาหนึ่งสายสลายตัวไป

ในอากาศคล้ายอวลด้วยกลิ่นหวานปนคาวจางๆ หลี่เจาเกอสูดกลิ่น

* ตาค่ายกล คือศูนย์กลของค่ายกล คล้ายตาทาปู ขอเพียงทำลายตาค่ายกลทั้งก็จะทำลายค่ายกลได้โดยง่าย

แล้วขมวดคืออย่างห้ามไม่อยู่ นี่คือกลืนเลือด อักษรหลายตัวนั้นถึงกับเขียนด้วยเลือด?

เลือดของใครกัน

เมื่ออักษรสีแดงสลายตัว บนพื้นก็ปรากฏแสงเรืองสีแดงวาบขึ้นแว่วเสียงดังผิงมาจากรอบทิศคล้ายเส้นใยบางๆ ขาดสะบัด โคร่งข้าย เส้นใยกระตุกขาดติดต่อกันเป็นลูกโซ่ ริวลายค่ายกลยังไม่ทันปรากฏเป็นรูปร่างสมบูรณ์ก็พังทลายหมดสิ้น หลีเจาเกอมองไปรอบๆ ก่อนถาม "นี่ก็คือค่ายกลรวมวิญญูณ?"

"ใช่" กู๋หมิงเค่อชักมือกลับคืน แขนเสื้อปลิวระบำเองทั้งที่ไร้ลม "ป้ายนั้นไม่ใช่ป้ายวิญญูณของบรรพชนชาวมู่บ้านกุยเป๋ย หากแต่ถูกผู้อื่นลักลอบนำเข้ามาวาง คนผู้นั้นไม่เพียงแอบสับเปลี่ยนป้ายวิญญูณ ยังจัดวางค่ายกลรวมวิญญูณไว้ในศาลบรรพชน ฉกชิงควันธูปสักการะของมู่บ้านกุยเป๋ยไปโดยที่เทพผีปีศาจไม่ล่วงรู้ ชาวบ้านเหล่านั้นตายแล้วไม่คร่ำครวญไม่ไว้วางย ตกคำออกมาเดินวนรอบศาลบรรพชนทันที นี่น่าจะเป็นพิธีเช่นไหว้บางอย่าง ไยวิญญูณของชาวบ้านถูกบูชาแก่ป้ายวิญญูณป้ายนั้น ค่ายกลรวมวิญญูณสนองคืนด้วยการทำให้ศพของสาวกเหล่านี้แกร่งขึ้น เมื่อจิตวิญญูณไม่สมบูรณ์มนุษย์ก็จะเปลี่ยนเป็นทมิฬที่ผิดกับร่างกายที่เปลี่ยนเป็นแข็งแกร่งจนฟันแทงไม่เข้า ไฟไม่กล้ากราย นี่ก็คือหุ่นเชิดที่ใช้การได้ดีที่สุด หากเวลาทอดน่านกว่านี้อาจจะสร้างกองทัพผีดิบกองหนึ่งสำเร็จก็เป็นได้"

หลีเจาเกอนึกถึงภาพเหตุการณ์ตอนนางเข้ามู่บ้านมาหนแรก พลันรู้สึกสั่นหลังเย็นวาบ "ความหมายของท่านคือ...ศพเหล็กที่ฟันแทงไม่เข้า เหล่านั้นไม่ใช่ความบังเอิญ ทว่าคือผลสำเร็จ? หากเวลาทอดน่านกว่านี้

ศพอื่นที่ร่างอ่อนนิ่มก็จะกลายเป็นศพเหล็กเช่นกัน?"

กุ่มหึงเค่อพยักหน้ารับ หลี่เจาเกอลอบใจสั้น หากพวกตนมาเข้าไปอีกสักเดือน ถึงตอนนั้นสิ่งที่ต้องเผชิญก็จะเป็นศพเหล็กหนึ่งหมู่บ้าน ยิ่งดีหลังจากนางมาถึงเมืองเฟินโจวก็ตัดสินใจเฉียบขาดเข้าหมู่บ้านสังหารผีดิบในคืนนั้นเลย หากไม่ทุกหนึ่งวันที่ซึกซ้า อันตรายก็จะเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งส่วน

นางขมวดคิ้วแน่น นี่ไม่ใช่คดีภูตผีปีศาจทั่วไปแล้ว มีคนกำลังลอบสร้างกองทัพนายตาย คิดโดยละเอียดแล้วเจตนาของผู้อยู่หลังม่านน่าพรันพรึงยิ่งยวด ที่แท้เป็นผู้ใดบงการเรื่องเหล่านี้ ฝ่ายนั้นหมายจะทำอันใดกันแน่

หลี่เจาเกอดันหาเบาะแสอื่นในศาลบรรพชน พลิกดูป้ายวิญญาณไปทีละป้ายพลางเอ่ยเสียงเบา "ที่แท้ผู้แซ่จินแห่งตี่ชีวเป็นใครกัน ลอบลับเปลี่ยนป้ายวิญญาณบรรพชนของผู้อื่น ไร้คุณธรรมเกินไปแล้ว"

กุ่มหึงเค่อกำลังเชี่ยดูกระถางรูป ขณะได้ฟังถ้อยคำนี้ท่าทางของเขาไม่เปลี่ยนแปลง ทำเหมือนตนเองไม่ได้ยิน หลี่เจาเกอดคิดว่ามีกลุ่มคนหลบอยู่ในเงามืดเล่นลูกไม้ลับๆ ล่อๆ ไม่เพียงทำร้ายคนหนึ่งหมู่บ้านถึงแก่ชีวิต ยังจะนำศพเหล่านั้นมาทำเป็นกองทัพนายตาย นางยังคิดยิ่งโกรธ จึงกัดคำไม่หยุด "ทั้งขโมยควันรูปสักการะของผู้อื่น ทั้งใช้กระถางรูปของผู้อื่น แต่กลับไม่ยอมเปลี่ยนแปลงแม้แต่ผลไม้บนโต๊ะเซ่นไหว้ ข้าโตปานนี้ยังไม่เคยพบเคยเห็นคนไร้คุณธรรมเช่นนี้ มันผู้ใดคิดการเป็นโจรกบฏ ทุกผู้คนล้วนมีสิทธิ์จะประหารมันผู้นั้น หากให้ข้ารู้ว่าคนไร้คุณธรรมพวกนี้มีจิตคิดคด ข้าจะไม่ละเว้นพวกมันแน่นอน"

กุ่มหึงเค่อยืนอยู่หน้ากระถางรูป กวาดตามาดๆ พบว่าผลไม้

ในงานเช่นไหว้เนาแล้วจริงเสียด้วย

มินาเล่านางเป็นเดือดเป็นแค้นเพียงนี้

ในฐานะองค์หญิงของราชวงศ์ปัจจุบันหัลเภาเกอย่อมเคียดแค้นโจรภพที่สั่งสมกองทหารส่วนตัว นางดำทอลักพักค่อยๆ จุกคิดถึงจุดที่ชอบกลจึงพิมพ์เสียงเบา "พิษศพต้องใช้คู่กับค่ายกลรวมวิญญานผู้แจกจ่ายภาพกับผู้วางค่ายกลในศาลบรรพชนจะต้องเป็นคนกลุ่มเดียวกัน หากคนกลุ่มนี้หมายล่อลวงผู้อื่นจริงๆ เหตุใดไม่เปลี่ยนมาแจกภาพเทพซึ่งเป็นที่รู้จักแพร่หลายกว่าอย่างพระโพธิสัตว์กับไท่ซังเหล่าจวิน แต่เลือกแจกภาพยุทธเทพที่มีรูปลักษณะพิลึกพิลั่นเล่า หรือ...ยุทธเทพในภาพเกี่ยวข้องกับผู้แซ่ฉินแห่งตี้ชีว?"

นางนึกถึงคนหน้าตาพิสดารในภาพนั้นแล้วอดพูดอย่างรังเกียจจริงจนไม่ได้ "หน้าตาชั่วร้ายเหวี่ยงเพียงนั้น มินาเล่าทุกคนได้รับภาพแล้วไม่ยอมติดบนผนัง ต้องโยนเข้าเตาเผาทิ้งไปเสีย หรือ...นี่ก็คือจุดประสงค์ของคนร้าย?"

กู่หมิงเค่อออกแรงแน่นปากไว้ ทว่ายังคงกลั้นไม่อยู่หลุดหัวเราะออกมา นางมองไปทางเขาอย่างประหลาดใจ "ท่านหัวเราะอะไรนะ"

กู่หมิงเค่อกระแอมเบาๆ หนึ่งในที่ ระจับเสียงหัวเราะไว้ได้ เอยกับนางหน้าตาเป็นงานเป็นการ "พึงถกที่ตัวเหตุการณ์ อย่าได้คาดเดาพาดพิงรูปโฉมผู้อื่น"

หัลเภาเกอประหลาดใจกว่าเดิม "ข้าไม่ได้ว่าท่านอยู่เสียหน่อย"

กู่หมิงเค่อขยับกระถางรูปให้เข้าที่ ก่อนจะเอยกับนางว่า "ค่ายกลรวมวิญญานคลี่คลายแล้ว อยู่ในศาลบรรพชนต่อก็กหาเบาะแสอันใดไม่พบไปกันเถิด ไปค้นที่ต่อไปกันดีกว่า"

หลี่เจาเกอได้ก่นด่าคนร้ายไปหนึ่งยก ระบายโทสะในใจไปไม่น้อย จึงพยักหน้าเดินมุ่งสู่ด้านนอก ก่อนจากนางสังเกตเห็นกู่หมิงเค่อสะบัดแขนเสื้อหนึ่งที่ทำให้ผลไม้บนโต๊ะเช่นไข่ไก่แปรเปลี่ยนทันตา ดูกาลเวลาของพวกเขาไหลย้อนคืน รูปลักษณ์ที่บุบยุบเน่าเสียกลับมาพองฟูมีสีสันสดใหม่รสอร่อยอีกคราอย่างรวดเร็ว นางลอบกริ่งเกรงอยู่ในใจ...เพียงช่วยยกมือเขาก็ทำให้ผลไม้ที่เน่าแล้วฟื้นฟูพลังชีวิตดุจเดิมได้ ความสามารถที่แท้จริงของเขากลับมาแข็งแกร่งถึงเพียงใดกันแน่นะ

แต่จะว่าไป...นางมองผลไม้ที่สดใหม่เงาวาวแล้วมองเขาที่กำลังจัดแต่งแขนเสื้อก่อนถามว่า "ท่านจะใช้ผลไม้เหล่านี้หรือ"

กู่หมิงเค่อรวบแขนเสื้อเดินมุ่งออกไป พอได้ยินคำถามก็ปรายตามองนาง คล้ายไม่เข้าใจว่าเหตุใดนางจึงถามเช่นนั้น "เปล่า"

แววตาที่นางมองเขาฉายความประหลาดใจขึ้นไปอีก "หมู่บ้านนี้ไม่มีคนแล้ว ข้าเองก็ไม่มีทางจะกินผลไม้ที่เคยนำมาหนึ่งหน ต่อให้คืนสภาพเดิมแก่พวกมัน อีกสองวันพวกมันก็ต้องเริ่มเสียและลงเอยแบบเก่าอยู่ดี เหตุใดท่านจะต้องเปลืองพลังไปเปล่าๆ"

กู่หมิงเค่อไม่รู้เช่นกันว่าเหตุใดตนเองต้องทำสิ่งที่เกินจำเป็นนี้ด้วย เขาขบคิดก่อนตอบ "ท่านบ่นอยู่ตั้งนานสองนาน ตอนนี้อย่าให้เปลี่ยนแปลงแล้ว ท่านคงหาโยโย่ได้แล้วกระมัง"

ถึงกับเป็นเรื่องนี้ หลี่เจาเกอแค้นเสียงฮือเบาๆ บ่นจึงมาว่า "เรื่องไร้คุณธรรมที่พวกคนแซ่จินทำออกมา ท่านจะชดเชยแทนพวกมันทำอะไร"

กู่หมิงเค่อหน้าไม่เปลี่ยนแปลงสี ผลักอำประตูดุศาลบรรพชนแล้วเรียกนาง "เฮลละ ไปกันเถิด"

สองคนออกจากศาลบรรพชน เดินไปบนถนนสายเล็กอันเงียบเรียบ

จันทร์ยะเยือกดวงหนึ่งไต่ขึ้นสู่ยอดไม้ แขนงตัวอยู่เดียวดาย อีกาตัวหนึ่งซึ่งเคยยืนอยู่ข้างจันทร์พลันกระพือปีกบิน ก่อกวนใบไม้แห้งที่หลงเหลืออยู่บนกิ่งไม้เพียงไม่กี่ใบ

ใบไม้แห้งปลิวร่อนลงบนพื้นซ้าๆ ถูกหีเจ้าเกอย่าผ่านไป เห็นกันอยู่ว่าเป็นบรรยากาศที่ชวนเศร้าวังเวงยิ่ง ทว่าเงาหลังของสองคนที่ทอดเงียงยาวคู่กันบนถนนสายเล็กกลับให้ความรู้สึกอันอบอุ่นของการอยู่เคียงข้างกันไม่น้อย หีเจ้าเกอย่าถาม "กำลังจะขึ้นปีใหม่อแล้ว ท่านไม่ได้บอกคนทางบ้านก็ออกจากเมืองหลวงมาเลย จะไม่เป็นไรหรือ"

"ไม่เป็นไรหรอก" กู๋หมิงเค่อตอบ "สกุลกู๋ไม่มีใคร ท่านแม่อยู่ฉลองปีใหม่ที่สกุลเดิม ทุกสิ่งลงตัวพอดี ข้าอยู่หรือไม่อยู่ มีผลกระทบอันใดเล่า กลับเป็นท่านมากกว่า ท่านมีทั้งบิดาทั้งมารดา มีพี่น้องครบพร้อม ตนเองกลับถ่อมาไกลถึงผืนโจว ฝ่าอากาศหนาวจัดมาสืบคดี เรื่องนี้ท่านต่างหากที่ไม่เหมาะสม"

หีเจ้าเกอย่าโดยไม่ได้ใส่ใจ "รัชทายาทกับจ้าวฮ่องฉ้วนอยู่ในเมืองหลวง ช่วงฉลองปีใหม่นี้จึงเลื่องเองก็จะกลับไป ฝ่าบาทกับเทียนไฮ่วมีบุตรธิดาเคียงข้าง มีหรือจะไยดีซ้ำ ปีก่อนๆ พวกเขาคบครองฉลองปีใหม่วัยกันมาตลอด ปีที่แล้วข้ารั้งอยู่ที่วังชั้นใน หลายๆ คนล้วนอดอดหากทำให้ทั้งตนเองทั้งผู้อื่นไม่สะดวกใจก็มีผู้ออกมาทำงานของตนเองยังดีเสียกว่า"

กู๋หมิงเค่ออยากจะพูดบางอย่าง ทว่าถ้อยคำมาถึงริมฝีปากกลับเหลือแต่ความสะท้อนใจ "ไม่ใช่เช่นนั้นหรอก"

"ท่านไม่ต้องปลอบใจข้า ข้าเข้าใจ" หีเจ้าเกอรู้ตำแหน่งแห่งที่ของตนเองกระจ่างดี หากสลับเป็นนาง นางเองก็จะลำเอียงชอบญาติที่

อยู่ร่วมกันมานานนับปีมากกว่าญาติแปลกหน้าผู้หนึ่งที่จู่ๆ ก็หวนคีนมา
วิสัยปกติของคนเราเป็นเช่นนี้ ไม่มีอันใดให้วักกล่าว

นางรู้สึกว่ากลางคืนสนทนาเรื่องพวกนี้เสียบรรยากาศยิ่งนักจึง
เปลี่ยนมาถามว่า "ตอนนี้พวกเราจะไปทีใด"

"ไปหาจุดเริ่มต้น" กู๋หมิงเค่อไม่ลังเลจัดการหัวข้อที่เกี่ยวกับความรู้สึก
ในเมื่อนางเป็นฝ่ายเปลี่ยนหัวข้อกลับมาที่ดี เขาจึงเอ่ยคล้อยตาม "ท่าน
อยากรู้ว่าคนหลังมานั้นใครไม่ใช่หรือ ข้าก็อยากรู้มากเช่นกัน ไปกันเถิด"

หลี่เจาเกอถาม "แต่เบาะแสในศาลบรรพชนมีแค่ค่ายกลเวท
ชนิดหนึ่งกับชื่อสกุลหนึ่ง ไม่มีข้อมูลแน่ชัดของผู้ร้ายเวท ข้าไอมรณะ
ถูกปิดผนึกไว้ในภาพเหมือน ต้องใช้ไฟเผาไอมรณะจึงจะแพร่ออกมา
เวลาและสถานที่ที่ไอมรณะจะแพร่ออกมาล้วนไม่จำเพาะเจาะจงจึง
ไม่อาจใช้ไอมรณะสาวไปยังจุดเริ่มต้นได้ เบาะแสจากค่ายกลรวมวิญญาณ
กับไอมรณะทั้งสองเส้นทางนี้ล้วนขาดตอนแล้ว พวกเราจะสืบหาคน
หลังมานได้อย่างไร"

กู๋หมิงเค่อตอบ "ในเมื่อไม่พบไอมรณะ เช่นนั้นก็ไปหาผู้แจกจ่าย
ภาพเหมือน"

"แต่ทุกคนในหมู่บ้านกุยเปี้ยล้วนตายแล้ว ไม่มีใครให้สอบถาม
ควรไปหาคนที่แจกจ่ายกระดาษภาพในที่แรกนั่นทีใดดีเล่า"

"ไม่แน่ว่าจะต้องถามคนเสมอไป" กู๋หมิงเค่อยืนมือกล่าว "เอา
ภาพเหมือนใบนั้นมาให้ข้า"

หลี่เจาเกอหยิบภาพเหมือนของยุทธเทพออกมาจากแขนเสื้อ
กู๋หมิงเค่อรับไป ดยจ้งหะขณะร้ายอาคมเหลือบมองภาพปราดหนึ่ง...
ว่ากันด้วยใจเป็นกลางก็ดูชี้เ่ห่ร่งจ้งๆ นั้นละ

เขาวอกแวกไปเล็กน้อย ทว่าไม่กระทบต่อการทำมุทรารายอาคมของเขาสักนิด เขาใช้อาคมเสาะรอยจำแนกกลิ่นอายบนกระดาดแผ่นนี้ได้อย่างฉับไว... หลี่เจาเกอ... เด็กสาว... ภรรยาชาวนา... พริบตาที่นิ้วมือของเขาหมุนพลิก รัศมีสีน้ำเงินก็เรืองขึ้นบนภาพเหมือนแล้วแปรเป็นเส้นแสงเรียวบางสีน้ำเงินสายแล้วสายเล่า สายยื่นไปสู่ส่วนลึกของม่านรัตติกาล

หลี่เจาเกอมองจากเหตุการณ์ตรงหน้านี้อลังการ "นี่คือ..."

"อาคมเสาะรอย" กู๋หมิงเค่ออธิบาย "บนกระดาดภาพติดกลิ่นอายของคนจำนวนมาก จะต้องมียุทธศาสตร์หนึ่งโน้นเป็นผู้แจกจ่ายภาพแนวเข้าเลื้อยกลิ่นอายที่น่าสงสัยที่สุดออกมาส่วนหนึ่งแล้ว สูดปลายของเส้นแสงที่ผืนนี้ขึ้นจากปรมาณก็คือที่อยู่เจ้าของกลิ่นอายแต่ละคน ยิ่งเข้าไปใกล้เป้าหมาย เส้นแสงเสาะรอยก็จะยิ่งเรืองจ้า กลับกันยิ่งห่างจะยิ่งอ่อนจาง"

หลี่เจาเกอถามพลางมองดูเส้นแสงสีน้ำเงินที่อ่อนจางและเรียวบางจนคล้ายจะขาดท่อนได้ทุกเมื่อ "ท่านเอาวิชาอาคมพิสดารมาจากที่ใด เยอะแยะ"

"ของเล็กน้อยเท่านั้น ไม่อาจนับเป็นอันใดได้" กู๋หมิงเค่อเลือกเส้นแสงสายหนึ่งก่อนกล่าว "ไปหาคนผู้นี้ก่อนแล้วกัน หากท่านชอบ ระหว่างทางข้าจะสอนให้"

หลี่เจาเกอพยักหน้ารับ จบค่านางรู้สึกระดากอยู่บ้าง "ท่านช่วยรักษาอาการบาดเจ็บให้ข้าตั้งหลายหน ยังจะสอนวิชาอาคมให้ข้าอีก ข้ากลับไม่มีสิ่งใดจะตอบแทนให้ท่านได้เลย"

"ไม่ต้องหรอก" กู๋หมิงเค่อส่ายศีรษะเบาๆ เขานึกถึงภารกิจที่ตนเองลงมายังแดนมนุษย์แล้วยิ้มเอ่ย "ท่านก่อเรื่องให้น้อยก็เป็นการช่วยข้า

ใหญ่หลวงแล้ว"

กุ่มหึงเค่อกับหลี่เจาเกอล้วนไม่ใช่คนมากพิธีรีตอง พอมีเบาะแส จึงไม่มัวชักช้า เดินทางกลางคืนไปเสาะหาคนกันทันที่ ทว่าหนีนี้นอกจาก ขามา ตอนมาเฝืนใจสองคนไม่วอกแวก ทำความเร็วเร่งเดินทางเพียง อย่างเดียว ผิดกับตอนนี่ที่ต้องค้นหาเส้นทางไปด้วย บางครั้งเข้าป่าดงเขาลึก ม้าไม่อาจผ่านได้ สองคนก็ต้องคิดหาวิธีการอื่น

สองคนเดินทางไปหยุดไป พรึบตากก็ผ่านไปหนึ่งวัน ทว่าเส้นทาง เสาะรอยกลับขาดลงกะทันหัน หลี่เจาเกอล้วนด้วยความฉงน "นี่มันเรื่อง อะไรกัน"

กุ่มหึงเค่ขอขึ้นตามองไปยังภูเขาสูงใหญ่ที่เงียบขรึมน่าเกรงขาม ตระหง่านจ่ออยู่ตรงหน้า "อาจะมีสิ่งรบกวน"

"สิ่งรบกวน?" หลี่เจาเกอเงยหน้าเช่นเดียวกัน นางเขม่นมองทิวเขา ที่ทอดยาวต่อเนื่องนั้นแล้วขมวดคิ้วนิดๆ "ในภูเขามีสู่บ้าเพี้ยนเพี้ยน?"

"ตอนนี้ยังไม่รู้แน่ชัด" กุ่มหึงเค่อมองสี่ท้องฟ้าแวบหนึ่งก่อนกล่าว "ตะวันจะลับทิวเขาแล้ว เมื่อคืนเร่งเดินทางทั้งคืน คืนนี้ท่านจะต้องพักผ่อน พวกเราหาที่พักแรมสักแห่งก่อนเถิด"

หลี่เจาเกอไม่มีความเห็นแย้งใดๆ ต่อให้นางอดทนไหว ม้าก็ไม่ไหว แล้ว นางเห็นแต่ไกลว่าส่วนลึกของทิวเขามีควันไฟจากการหุงต้มอาหาร สองคนจึงมุ่งหน้าไปยังทิศทางนั้น ในที่สุดก็รุดไปถึงหมู่บ้านแห่งเดียว ในละแวกนี้ได้ก่อนสี่ท้องฟ้าจะมีดสนิท

หมู่บ้านภูเขาต่างจากในเมือง พอตกค้ำบนท้องถนนก็เงียบสงัด ไร้ร่องรอยของผู้คน เกิดเสียงความเคลื่อนไหวแม้เพียงนิดก็จะกระตุ้นให้ สุนัขเห่าหลายระลอก หลี่เจาเกอกับกุ่มหึงเค่อดินจูงม้า จวบจนเจอ

บ้านหลังที่ใกล้ที่สุดจึงเคาะประตูเบาๆ "ขอภัยด้วย รมกวนเป็นอย่างยิ่ง พวกเราพลั้งหลงทาง ตอนนี้อึกมากแล้วไม่อาจเดินทางต่อได้ จึงอยากขออาศัยที่บ้านของท่าน ไม่ทราบว่าจะสะดวกหรือไม่"

หลี่เจาเกอเคาะประตูเสร็จ รอคอยอย่างใจเย็นสักพัก เสียงเปิดประตูบ้านกึกก้องขึ้นที่ด้านใน ประตูไม้ถูกแง้มออกเบาๆ เผยให้เห็นแม่เฒ่าเรือนผมสีดอกเลาผู้หนึ่ง แม่เฒ่ามองหลี่เจาเกออย่างระแวดระวัง "เจ้าจะขอค้างแรม?"

หลี่เจาเกอเห็นว่าเป็นผู้สูงวัย น้ำเสียงจึงเกรงใจยิ่งกว่าเดิม "ใช่แล้ว ไม่ทราบที่ท่านยายสะดวกหรือไม่"

แม่เฒ่ามองพิจารณาหลี่เจาเกอขึ้นๆ ลงๆ ความคลางแคลงฉายชัดในแววตา "เจ้านามองเช่นนั้นคงจะไม่ใช่ปีศาจจิ้งจอกหรอกนะ"

ช่วงขณะนี้หลี่เจาเกอไม่รู้ว่าควรจะขอบคุณแม่เฒ่าที่ชมว่านางนามองหรือควรจะรู้สึกสนใจที่ถูกมองผิดเป็นปีศาจ กู้หมิงเค่อยืนอยู่ด้านหลัง หัวเราะเบาๆ หนึ่งที่ นางกระอักกระอ่วนจึงออกแรงดึงเขามาตรงหน้าร้องประตูก่อนยืมบอก "ท่านยายเข้าใจผิดแล้ว พวกเราเป็นคนเดินทาง ไม่เชื่อท่านดูนี่ เขาหน้าตาเช่นนั้น เหมือนปีศาจจิ้งจอกที่ใดกันเล่า"

พอมองเห็นกู้หมิงเค่อรอยคลางแคลงบนใบหน้าแม่เฒ่าก็ยิ่งเข้มขึ้น "หมู่บ้านข้าห่างไกลผู้คน ปีๆ หนึ่งแทบไม่มีคนต่างถิ่นเข้ามา ในคืนนี้มาถึงประตูบ้านตั้งสองคน ข้าหน้าตายังเหมือนปีศาจทั้งคู่"

"ไม่ใช่จริงๆ เจ้าคะ" หลี่เจาเกอจนปัญญา ไม่รู้คิดอย่างไรจึงโพล่งออกไปว่า "ปีศาจโดยมากใช้รูปโฉมล่อลวงคน หากปีศาจจะปรากฏตัวจริงๆ ก็ควรกลายร่างเป็นสตรีอ่อนแอสงนางมากกว่า จะกลายร่างเป็นหนึ่งชายหนึ่งหญิงมาเยือนพร้อมกันได้อย่างไร"

แม่เฒ่าคิดแล้วเห็นจริงตามนั้น หากปีศาจกลายเป็นสามภรรยา
คู่หนึ่ง ไม่ว่าจะล่อลวงมนุษย์บุรุษหรือล่อลวงมนุษย์สตรีก็ล้วนดูชอบกล
แต่หากเป็นคนเดินทาง เช่นนั้นก็มีเหตุผลฟังขึ้นแล้ว

ตอนนี้ใกล้จะถึงปีใหม่ สามภรรยาคู่นี้อาจเร่งรีบกลับบ้านเสียจน
พลั้งเดินผิดทางก็เป็นไปได้ แม่เฒ่าวางใจลง เปิดอ้าประตูให้หลิเจ้าเกอกับ
กุ่มมิงเค่อสองคนเข้ามา "เป็นคนก็ดีแล้ว ในภูเขานาว รีบเข้ามาเถิด"

แม่เฒ่าเดินมุ่งมาทางเพิงหญ้าเพื่อจะหาที่ผูกม้าให้คนทั้งสอง
หลิเจ้าเกอจูงม้ายืนอยู่ตรงประตู มองสำรวจรอบด้านอย่างว่องไว พบว่า
ในลานด้านหน้าคือห้องหลัก ฝั่งตะวันออกและตะวันตกสองฟากคือ
ห้องข้าง ด้านหลังของห้องหลักปลูกเพิงหญ้าไว้หนึ่งหลัง น่าจะเป็น
สถานที่เลี้ยงสัตว์ มีเพียงห้องหลักที่จัดตะเกียงอยู่ ห้องฝั่งตะวันออกและ
ตะวันตกล้วนมืดทึมเงียบเยิบ เห็นที่บ้านนี้คงมีแม่เฒ่าอาศัยอยู่ผู้เดียว
เท่านั้น

กุ่มมิงเค่อตามมาเอ่ยเนิบๆ ที่ด้านหลังหลิเจ้าเกอ "เหตุผลที่ท่านให้
พิสูจน์ว่าตนเองเป็นมนุษย์ข้างมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว"

หลิเจ้าเกอขัดเขิน จริงอยู่เหตุผลของนางแปลกยิ่งนัก ทว่าใช้การได้
ก็เพียงพอ ไม่เห็นหรือว่าแม่เฒ่าฟังแล้วคลายความระแวงทันที

แม่เฒ่าผูกม้าของคนทั้งสองไว้ที่เพิงหญาด้านหลัง จากนั้นจะมา
เก็บกวาดห้องข้างให้ นางซู่ตะเกียงพลางกล่าว "เป็นที่ขบขันของพวกเจ้า
แล้ว สามีข้าด่วนจากไป บุตรชายสองคนก็ย้ายไปอยู่ในตัวตำบล ทางบ้าน
เหลือข้าหญิงชราแค่คนเดียว ห้องตะวันออกไม่มีคนอยู่อาศัยนานมาก
แล้ว บนเตียงมีฝุ่นจับหนา ข้าจะช่วยทำความสะอาดให้พวกเจ้าก่อน"

"ไม่ต้องหรอก" หลิเจ้าเกอรีบเอ่ยยับยั้ง "ท่านยายยอมให้พวกเรา

ค้ำแถมก็เป็นบุญคุณมากแล้ว ยังจะล้ารบกวนท่านยายลงมืออีกได้อย่างไร
ฝุ่นแค้นี่พวกเราทำความสะอาดเองได้ ขอขอบคุณท่านยายยิ่งนัก"

ดูเหมือนแม่เฒ่าคงได้เจอคนนอกน้อยยิ่งจึงพูดว่าไยยกใหญ่ จวบจน
แน่ใจว่าในห้องไม่ขาดสิ่งของจึงค่อยเดินงๆ เงิ่นๆ ออกไป รอจนอีกฝ่าย
ออกไปแล้ว หลีเจ้าเกอก็ปิดประตูพรุฒมหายใจยาว "คนในหมู่บ้านภูเขา
ไม่แค้นี่ซื้อตรงกินไป ท่านยายตัวคนเดียว ไม่กลัวว่าพวกเราจะเป็น
คนร้ายมาปล้นบ้านนางจริงๆ บ้างหรือ"

กู่หมิงเค่อตืดนิ้วชี้เบาๆ ฝุ่นผงในห้องข้างก็กวาดหายไปสิ้น เขา
รวบแขนเสื้อ อย่างก้าวเนิบช้าไปถึงริมผนังก่อนกล่าว "คนหมู่บ้านนี้แค้นี่
ได้เจอคนนอกน้อยยิ่ง เหิงชราผู้นั้นเปิดประตูมาเห็นท่าน การตอบสนอง
แรกคือคิดว่าท่านเป็นปีศาจ ไม่ใช่เป็นโจร การตอบสนองเช่นนี้บอกชัด
ในตัวมันเองอยู่แล้ว"

หลีเจ้าเกอมองตามสายตาของกู่หมิงเค่อไป พบว่าบนผนังติด
ภาพเหมือนอยู่ภาพหนึ่ง คนในภาพมีสามตาแปดแขน ถลิ่งตาด้วยโทสะ
เหมือนภาพยุทธเทพที่นางได้เห็นในหมู่บ้านกุยเป่ย์ไม่มีผิด

ซ้ำภาพในบ้านแม่เฒ่าภาพนี้ยังมีขนาดใหญ่กว่า รายละเอียดชัดกว่า

หลีเจ้าเกอเดินไปถึงข้างกายกู่หมิงเค่อ สายตานางจ้องมองภาพ
น้ำเสียงไม่อาจจำแนกอารมณ์ "ซ้ำหน้าตาเหมือนโจรนักหรือไร"

กู่หมิงเค่ออึ่งไปงูบหนึ่ง อดไม่ได้ต้องหันมามองนาง "ซ้ำนี้กว่าท่าน
จะถามถึงภาพเหมือนภาพนี้เสียอีก"

"ภาพติดอยู่ตรงนี้แล้ว จะรีบร้อนไปไย" หลีเจ้าเกอไม่คิดมากสักนิด
หมุนตัวเดินไปถึงข้างโต๊ะ เพิ่งตั้งท่าจะปลดสนับแขนก็พลันถูกคิดอันใดได้
"ไม่ถูกสิ เหตุใดพวกเราสองคนจึงพักห้องเดียวกันเล่า"

กู๋หมิงเค่อลอบยกคิ้ว...นางถูกคิดได้เสียที ตอนเพิ่งเข้าห้องมา เขาเห็นนางตอบรับแม่เฒ่าอย่างผ่าเผยถึงเพียงนั้นจึงนึกไปว่านางมีการจัดการอื่นอยู่ในใจ เขาเลยอดกลั้นไม่พูดถึงเรื่อยมา ไม่นึกเลยว่านางไม่ได้มีการจัดการอื่น แค่หลงลืมไปต่างหาก

หนุ่มสาวยืนกันคนละฟาก ไม่มีใครเอ่ยวาจาจาก่อน ตอนนี้เองประตูห้อง ก็ถูกผลักเปิด แม่เฒ่ายกอาหารร้อนฉวยถาดหนึ่งเดินเข้ามา ต้อนรับขับสู้ ด้วยไมตรี "พวกเจ้าเร่งเดินทางมาทั้งวันคงจะยังไม่ได้กินอาหารสินะ ในบ้านข้ามีกับข้าวร้อนๆ อยู่พอดี เป็นอาหารพื้นๆ พวกเจ้าอย่าได้รังเกียจ"

การมาถึงของแม่เฒ่าช่วยทำลายสถานการณ์ที่ชะงักงัน หลี่เจาเกอ วางหน้าไม่สนิท บั้นยืมตอบว่า "ท่านยายไม่ต้องห่วงวุ่นวายหรอก พวกเรา สองคนกินมาแล้ว ไม่จำเป็นต้องจัดเตรียมอาหาร"

"ระหว่างทางพวกเจ้าจะกินอะไรได้ นอกเสียจากเสบียงกรังที่ทั้งเย็น ทั้งแข็ง จะสู้อาหารร้อนๆ ได้อย่างไรกัน" แม่เฒ่ามีน้ำใจล้นเหลือ ไม่รอให้ หลี่เจาเกอคัดค้านก็ชิงวางอาหารลงบนโต๊ะ "พวกเจ้าสามีภรรยาเดินทางมา เหน็ดเหนื่อย กินอาหารร้อนๆ ให้ร่างกายอุ่นขึ้นแล้วรีบพักผ่อนเถอะ"

คิ้วของหลี่เจาเกอกระตุกโดยไม่อาจควบคุม "สามีภรรยา?"

"ถูกต้อง" แม่เฒ่าพูดอย่างมั่นใจมากจนใจ ก่อนเงยหน้ามองหลี่เจาเกอ ด้วยความฉงน "หรือพวกเจ้าไม่ใช่สามีภรรยากัน?"

กู๋หมิงเค่อขยับตัวในที่สุด เขาเดินจากข้างภาพมากดไหล่หลี่เจาเกอ แล้วตอบรับ "ใช่สิ"

หัวไหล่ของหลี่เจาเกอถูกเขากดไว้ นางเหลือบมองเขาอย่างรวดเร็ว กำลังจะพูดบางอย่าง แต่กลับถูกเขากดให้นั่งลงข้างโต๊ะ "รบกวน สូหยินผู้เฒ่าที่เตรียมอาหารให้พวกเรา ว่าแต่ภาพเหมือนภาพนี้ดูไม่คุ้น

เลย ไม่ทราบว่าได้มาจากที่ใด"

"เจ้าถามถึงภาพยุทธเทพสินะ" แม่เฒ่ายิ้มชื่อ มองไปทางภาพยุทธเทพ ในดวงตาซึ่งเดิมที่ฝ้าฟางพลันทอประกายวาว "นั่นคือท่านเทพผู้พิทักษ์ของพวกเรา ท่านคุ้มครองให้ชาวหมู่บ้านปลอดภัยจากภัยอันตรายไปทำงานนอกแคว้นตลอด ทั้งไม่ถูกศัตรูภายนอกมารุกราน"

หลี่เจาเกอไม่รู้ว่ากู่หมิงเค่อเป็นบ้าอันใดขึ้นมา นางจะเอ่ยแก้สองครั้ง ล้วนถูกเขาขัดจังหวะ ขึ้นตอหนึ่งวกไปชี้แจงกลับจะยิ่งดูประหลาด นางจึงถอนใจอย่างจนปัญญา หันมาช่วยโอกาสนี้สืบข้อมูลยุทธเทพ "ท่านยายที่แท้ยุทธเทพเป็นผู้ใดกัน เขามีอิทธิฤทธิ์ถึงขั้นนี้จริงหรือ"

"จริงแท้แน่นอนสิ" เอ่ยถึงยุทธเทพ สีหน้าแม่เฒ่าเปลี่ยนไปด้วยความภาคภูมิใจ "ยุทธเทพคือความหวังที่สวรรค์เบี่ยงบนประทานแก่พวกเรา เขาถูกลิขิตให้มายุติกลียุค รวมได้ห้าเป็นปึกแผ่น ตอนสองเขาตั้งครมที่เคยมีโหรหลวงทำนายว่าโอรสแห่งสวรรค์กำลังจะถือกำเนิดที่แคว้นซุย และแล้วขณะองค์ชายถือกำเนิดก็เกิดฟ้าแลบฟ้าร้องกับปรากฏการณ์พิเศษบนผืนฟ้าจริงเสียด้วย องค์ชายเผยความไม่สามัญออกมาตั้งแต่ยังเยาว์ ปราดเปรื่องโดยกำเนิด อ่านตำราของร้อยสำนักได้ปรูปร่ง เหมินเค่อ* สามสิบคนอภิปรายสู้กับเขาในวัยสิบปียังต้านเขาไม่ไหว วัยสิบสองเขาเรียนรู้ศาสตร์การทำนาย คาดการณ์เรื่องใหญ่ของบ้านเมืองไม่เคยผิดพลาด ต่อมาเขาอาศัยการทำนายจนหยั่งรู้จึงหะสงครามจึงนำทัพได้ชัยทุกครั้ง มุ่งหน้าไร้พ่าย ทุกแห่งที่เขาไปอยู่ล้วนทำให้

* เหมินเค่อหรือสื่อเค่อ เป็นอาชีพหนึ่งที่ได้รับความนิยมในยุคทุนชีวจั้นกั๋ว เพื่อยกระดับฐานะทางการเมืองและสังคม ตระกูลที่สูงศักดิ์ว่ารวยจะเปิดรับผู้มีความสามารถจากแคว้นต่างๆ มาอาศัยอยู่ในบ้านและเลี้ยงดูอุปถัมภ์ เหมินเค่อเหล่านี้จะเป็นผู้ได้บัญชาของผู้ว่าจ้างโดยตรง ไม่เกี่ยวกับราชสำนัก มีความสามารถหลากหลาย บ้างออกอุบายเป็นที่ปรึกษา บ้างวาดศิลป์ล้ำเลิศ บ้างเชี่ยวชาญการร้องรำ บ้างทำหน้าที่เป็นผู้คุ้มกัน

เรื่องอัศจรรย์ทั้งปวงกลายเป็นจริงได้ ทหารและราษฎรต่างเรียกขานเขาว่ายุทธเทพ ต่อมาทุกบ้านทุกเรือนจึงวาดภาพยุทธเทพติดไว้หน้าประตู สามารถปัดเป่าสิ่งชั่วร้าย คุ่มครองบ้านเรือน ป้องกันข้าศึกภายนอก"

หลี่เจาเกอแจ้งใจว่านี่เป็นตำนานเล่าขาน แต่ก็ยังคงรู้สึกว่าเป็นจริงไปแล้ว "ตกลงเขาศึกษาทางบู้หรือทางบู๊กันแน่ ในเมื่อเขาวัยสามปีอ่านตำรา วัยสิบปีช่วยบริหารราชการ วัยสิบสองปีเรียนการทำนาย เช่นนี้เขายังจะเอาเวลาที่ใดไปนำทัพออกรบ"

วรยุทธ์ล้วนต้องปูพื้นฐานกันแต่เล็ก หากพื้นฐานไม่แน่นการฝึกปรือถัดจากนั้นไม่มีทางจะได้เรื่องได้ราว เด็กคนหนึ่งสามารถดูแลสรรพัตถ์อย่างพร้อมกันได้จริงๆ น่ะหรือ

ได้ยินว่าหลี่เจาเกอสงสัยในตัวยุทธเทพ สีน้าแม่เฒ่าก็ไม่ชวนมองทันที "ยอมไม่ได้อยู่แล้ว ยุทธเทพคือโอรสแห่งสวรรค์จุติลงมา เกิดมาเพื่อเป็นราชัน มีหรือจะมีสิ่งที่ไม่ได้"

หลี่เจาเกอไม่ต่อคำอีก สติสัมปชัญญะบอกให้นางเลิกโต้แย้งกับแม่เฒ่า นางเพียงถามว่า "ต่อมาเล่า ยุทธเทพเป็นเช่นไรต่อ"

แม่เฒ่านั่งตัวตรง พนมมือพร้อมความศรัทธาล้นไปหน้า เอ่ยอย่างจริงจัง "ยุทธเทพยุคดิลิยุค ล่วงลับตามอาชญา จากนั้นกลับสวรรค์ไปเป็นเทพเซียน เขาคุ้มครองพวกเรามาโดยตลอด หากพวกเราราษฎรเดิมของสกุลจินประสบความทุกข์ยาก ขอเพียงอธิษฐานด้วยความจริงใจ ยุทธเทพก็จะสำแดงอิทธิฤทธิ์ กอบกู้พวกเราจากห้วงทุกข์ร้อน"

คิ้วเรียวยาวของหลี่เจาเกอยกตัวขึ้นนิดๆ "สกุลจิน?"

"ใช่" หน้าตาของแม่เฒ่าหลุบลงเล็กน้อย เอ่ยอย่างนอบน้อม "เดิมยุทธเทพแซ่จิน"

108

คลองน้ำในม'

ภายหลังแม่เฒ่าออกไป หลี่เจาเกอเปิดประตูหน้าต่างให้เรียบร้อย แล้วเอ่ยเสียงเบา "พวกเราได้เจอภาพยุทธเทพเป็นหนที่สองแล้ว ช่างมีวาสนาต่อกันจริงๆ"

"ชาวบ้านเล่าขานเกินจริงหลายจุด ฟังเป็นเรื่องเล่าก็พอ ไม่ต้องไปจริงจัง"

หลี่เจาเกอกลับมาที่โต๊ะ นั่งลงตรงข้ามกับกู่หมิงเค่อ เอ่ยพลางมองอาหารร้อนจួយตรงหน้าโดยไม่มีวีแววจะหยิบตะเกียบ "ต่อให้เกินจริงก็ต้องขยายความมาจากเรื่องจริง หมู่บ้านกุยเป่ย์มีภาพยุทธเทพ หมู่บ้านนี้ก็บูชายุทธเทพ ในศาลบรรพชนของหมู่บ้านกุยเป่ย์มีป้ายวิญญาณของผู้แซ่ฉินแห่งตี่ชีวปะปนเข้าไป ซ้ายยุทธเทพก็แซ่ฉิน ซ้ายจึงสงสัยว่า... ป้ายวิญญาณในศาลบรรพชนป้ายนั้นเป็นของยุทธเทพ"

นางพูดจบรอฟักหนึ่งก็ชิงดาใส่กู่หมิงเค่ออย่างไม่พอใจ "เหตุใดท่าน

ไม่มีการตอบสนองเลย"

กุ่มหึงเค่อจึงตอบสนองด้วยการพยักหน้าอย่างขอไปที "ท่านพูดได้ถูกต้อง"

เรื่องนี้ทายได้ไม่ยาก เขาสามารถทำลายค่ายกลรวมวิญญาณได้ก็อาจทายออกแต่แรกว่ายุทธเทพกับผู้แซ่ฉินแห่งตี้ชีวเป็นคนเดียวกันนางทำปากย่นนิดๆ ทำคางเอาศอกยันโຕ้ะ พูดอย่างกังขา "แจกจ่ายภาพเหมือน ตั้งป้ายบูชาเทพ สลับเอาควันธูปสักการะไป ทุกสิ่งล้วนทำเพื่อยุทธเทพ แต่ยุทธเทพตายไปตั้งหลายปีแล้ว ที่แท้เป็นใครมลักดันสิ่งเหล่านี้ พวกเขามีจุดประสงค์ใดกัน หรือ...มีคนหมายจะก่อการโดยอาศัยนามของยุทธเทพ?"

หลี่เจาเกอขบคิด แต่จนแล้วจนรอดยังคงรู้สึกว่เหลือเชื่อ "ยุทธเทพโบราณเกินไปจริง ๆ หากจะก่อกบฏอ้างนามไท้ซังเหล่าจวิน อวิ๋หวงต้าตี้* หรือพระโพธิสัตว์กวอนอิน ไม่ว่าองค์ใดล้วนมีพลังชักจูงกว่ายุทธเทพเป็นไหนๆ คนทั่วไปไม่รู้จักระบุยุทธเทพกันสักนิด ที่พวกคนร้ายอุตส่าห์เปลืองแรงไปตั้งมากมีประโยชน์จริงนะหรือ"

อีกอย่าง...นางยังสังเกตพบรายละเอียดอีกข้อ บนป้ายนั้นไม่ได้เขียนนามจริงของยุทธเทพ เพียงเขียนว่าผู้แซ่ฉิน เขียนถึงผู้ใด ควันธูปก็สักการะผู้ั้น เหตุใดจะต้องเขียนให้คลุมเครือด้วยเล่า

"ลิขิตฟ้าเจกเช่นเทพผีปศาจ เชื่อกี่มี ไม่เชื่อกี่ไม่มี" กุ่มหึงเค่อหลบตาส่งผลให้ชนตาอำพรางอารมณ์ในแววตาของเขา ทว่าในน้ำเสียงคล้ายเจือรอยเหน็บแนมราวๆ "ไม่ว่ามีคนมากเท่าใดบอกว่าเหลวไหล ขอเพียงเจ้าตัวเชื่อมั่น เช่นนั้นก็มีประโยชน์"

* อวิ๋หวงต้าตี้ (เจ็กเขียนฮ้องเต้) คือเทพเจ้าผู้เป็นใหญ่ที่สุดในสวรรค์ตามความเชื่อของลัทธิเต๋า

ลองคิดดูตามนี้ก็ถูกของเขา นับแต่โบราณมาเป็นผู้ที่สถาปนาแคว้นก่อตั้งราชวงศ์คนใดบ้างไม่เชื่อมั่นว่าตนเองก็คือผู้ที่สวรรค์เลือก อาศัยปณิธานที่จะพลิกชะตาแผ่นดินเช่นนี้เองจึงสามารถริเริ่มการใหญ่ สำเร็จในสิ่งที่ผู้คนนับไม่ถ้วนไม่อาจทำสำเร็จ นางนึกได้ว่ากระบี่ธำราธเป็นสิ่งที่ผู้คนนับไม่ถ้วนไม่อาจทำสำเร็จ นางนึกได้ว่ากระบี่ธำราธเป็นสิ่งที่ผู้คนนับไม่ถ้วนไม่อาจทำสำเร็จ ว่ากันว่ามันรวบรวมไว้ซึ่งมหาโชค ได้ครองมันจักได้ครองได้ห้ำ ตอนนี้อยู่มียุทธเทพโอรสแห่งสวรรค์ตามลิขิตฟ้าโผล่มาอีกคน

นางคิดพลางเอ่ยกับกู่หมิงเค่อ "คนสกุลฉินช่างมั่งมีเสียไม่มีเริ่มจากทำนายทายทักว่าเด็กในสกุลของตนเองคือโอรสแห่งสวรรค์จุติลงมา จากนั้นก็หล่อกระบี่หนึ่งเล่ม บอกว่าถือครองกระบี่เล่มนี้จะได้ครองได้ห้ำตลอดมาพวกเขาปลุกปั่นความคิดราษฎร แสร้งอ้างสิ่งลึกลับ พวกเขาเชื่อว่าสิ่งที่เลื่อนลอยพวกนี้จะช่วยพวกเขาช่วงชิงได้ห้ำได้จริง ๆ หรือไร"

"ตอนนั้นต่างจากปัจจุบัน ยุคโบราณเวทคาถาเฟื่องฟู ร้อยสำนัก ประชันวิชา มีหลายสิ่งหลายอย่างเป็นของจริง" กู่หมิงเค่อเอ่ยจบคำนี้ก็ปรายตามองหฺลี้เจาเกอแวบสั้นๆ ก่อนถาม "ท่านรู้ได้อย่างไรว่าเป็นการอ้างสิ่งลึกลับ"

"ชัดเจนมากนี่นา ก็พวกเขาสร้างสถานการณ์ให้ตนเองโดยตลอด" หฺลี้เจาเกอแบมือ ในฐานะองค์หญิงที่ชาติก่อนกำลังจะทำพิธีครองราชย์และชาตินี้ก็ยังยึดสู้เพื่อบัลลังก์อยู่ นางเข้าใจลูกไม้สร้างสถานการณ์พวกนี้ดี ชาติก่อนตอนเทียนไ้วขึ้นครองราชย์ก็ให้สร้างलगงคตามที่ต่างๆ อย่างต่อเนื่อง ใช้ทุกวิถีทางเพื่อยืนยันว่าตนเองได้รับอาณัติจากสวรรค์ ชอบธรรมทุกประการ เพียงแต่ลูกไม้ของคนสกุลฉินสุดโต่งยิ่งกว่า ทุ่มเทกำลังทั้งแคว้นหล่อกระบี่ธำราธหนึ่งเล่มไม่พอ ยังจะอุปโลกน์เทพ

ออกมาอีกผู้หนึ่ง

กุ่มมิ่งเคื่องอยู่หลังเปลวเทียน ท่ามกลางแสงสลัวสายไหวคล้าย
นัยน์ตาของเขามันสุราได้ พาให้ผู้ชมมีนเมา "เพราะเหตุใด"

หลี่เจาเกอถูกนัยน์ตาของเขาล่อลวงจนใจลอย ถึงกับฟังไม่ชัดว่า
เขากล่าวอันใด นางจึงรีบดึงสติคืนมาแล้วถามเขากลับ "ท่านว่าอะไรนะ"

กุ่มมิ่งเคื่องพูดเองว่าเขาไม่เคยถามความซ้ำสอง ทว่าตอนนี้เขากลับ
ผ่อนน้ำเสียงถามใหม่เนิบๆ เขาว่า "คนในหมู่บ้านล้วนเชื่อมั่นไม่คลางแคลง
เพราะเหตุใดท่านจึงรู้สึกว่ายูทเทศเป็นของปลอมแล้ว"

หลี่เจาเกอตะลึงไปเล็กน้อย ขบไม่แตกต่างว่าเหตุใดเขาจึงใส่ใจจุดนี้
นางตอบโดยไม่ต้องคิด "เพราะนางสงสัยหรือกระมัง ตัวเขามีหลายสิ่ง
หลายอย่างที่ดีแตกต่างกัน เหมือนต้นแบบที่เกิดจากการปะติดปะต่อ
ออกมา ไม่ใช่คนในโลกความเป็นจริงผู้หนึ่ง"

เปลวเทียนสะท้อนอยู่ในดวงตาของเขา ไม่อาจจำแนกได้ชัดว่ามัน
เปล่งประกายจากแสงไฟหรือจากสิ่งอื่น รู้แต่ว่าแววตาเขาเพ่งพิศนาง
แน่วหนึ่งขณะถาม "ยกตัวอย่างเช่น?"

"ยกตัวอย่างหรือ" นางขบคิดก่อนตอบ "จากบันทึกบนกระดานภาพ
รวมถึงคำพูดของท่านยายคนเมื่อครู่ ยูทเทศเก่งทั้งบุ๋นบู๊ อ่านตำราของ
ร้อยสำนักได้ปรุปรึง ปราดเปรื่องครมคมคาย ทั้งเรียนรัฐศาสตร์การทํานาย
ด้วยตนเอง หากมีเพียงเท่านั้นก็แล้วไปเถิด แต่เขายังห้าวหาญชาญศึก
รบร้อยครั้งชนะร้อยคราอีกด้วย นี่จะเป็นไปได้อย่างไรกันเล่า นี่ไม่ใช่
คนที่มิเลื่อมมีเนื้อแล้ว เป็นการเอาสิ่งดีงามในความคิดฝันทั้งหมดไป
กองรวมไว้ที่คนผู้หนึ่งเสียมากกว่า"

กุ่มมิ่งเคื่องฟังจบก็หุบตาลง เนิ่นนานยังคงไว้ถ้อยคำ ภายในห้องเงียบ

จนได้ยินแต่เสียงฝีเท้าของเปลวเทียน หลีเจาเกอทิ้งช่วง ค่อยพูดต่อโดยหน้าไม่เปลี่ยนสี "ยิ่งไปกว่านั้น...ดูอย่างข้าเริ่มเรียนวิชายุทธ์ตั้งแต่หกขวบ ในหนึ่งวันต้องทำแค่หนึ่งเรื่อง ข้าก็ยังงานยุ่งจนหัวหมุน แล้วจะเป็นไปได้อย่างที่เขาสามารถเรียนรู้สรรพอย่างพร้อมกัน ข้ายังแตกฉานทุกอย่าง แต่ไหนแต่ไรข้ารู้สึกว่าการเรียนรู้วิชาบู๊มักติดกัน ตัดจำพวกฝีมือครึ่งๆ กลางๆ อย่างเผยจี้ฉันที่อ้างตัวว่าเพียบพร้อมทั้งบู๊นู้ ออกไป ใครก็ตามที่ฝีมือแตกฉาน รับรองได้ว่าต้องเรียนเน้นไปทางใดทางหนึ่ง หากข้าของเชิงบู๊น ฝึกวรยุทธ์มักไม่ค่อยจะได้ความ หากร่างกายมีพรสวรรค์เป็นเลิศมักไม่มีความอดทนอันใดจะนั่งลงอ่านตำรา ต่อให้ยุทธเทพเก่งกาจระดับเทพสักเพียงใดก็ค่อยๆ เติบโตมาจากเด็กเล็กๆ เช่นกัน เด็กธรรมดาคนหนึ่งจะเอากำลังวังชามากมายจากที่ใดมาเรียนรู้ทั้งบู๊นู้พร้อมกันให้ได้ดีเล่า"

กู่หมิงเคื่องเงียบโดยตลอด กระทั่งได้ยินคำนี้ของนางจึงหลุดหัวเราะอย่างห้ามไม่อยู่ "ใครว่า อย่างท่านนี้เรียกว่าเห็นผู้อื่นดีพร้อมไม่ได้"

หลีเจาเกอเป็นอัจฉริยะด้านวรยุทธ์ กลับกันด้านความรู้ ศิลปะดนตรี และภาพวาดล้วนอ่อนด้อยกว่าผู้อื่นหนึ่งขั้น ดังนั้นนางจึงเชื่ออย่างดื้อรั้นเรื่อยมาว่าบู๊นกับนู้ไม่มีทางจะได้ทั้งสองด้าน ปัญหาไม่ใช่เพราะตัวนาง หากแต่เพราะพรสวรรค์ในการเรียนสองด้านนี้ขัดแย้งกันเอง โดยธรรมชาติ หมายถึงฝึกฝนจนเป็นผู้ชำนาญการทั้งสองด้าน เว้นเสียแต่เป็นปีศาจเผ่าที่มีชีวิตได้นานแสนนาน

"ไม่พูดพวกนี้แล้ว" กู่หมิงเคื่องเก็บเสียงหัวเราะ "ตำนานพวกนี้จริงเท็จผสมปนเป เกือบทั้งหมดเป็นชนรุ่นหลังปั้นแต่งขึ้น ยุทธเทพในภาพเหมือนยังมีตั้งแปดมือเลย นี่จะใช่ความจริงไปได้อย่างไร"

หลี่เจาเกอเห็นจริงตามนั้น นางจะไปเปรียบประชันกับคนที่มั่ง
แปดมือไปทำอันใดเล่า ไม่แน่ว่าคนเช่นนี้อาจไม่ต้องอยู่ในห้องมารดา
สิบเดือน* แต่กระโดดออกจากร่องหินก็มีรูปลักษณะเป็นผู้ใหญ่เลยด้วยซ้ำ

กู่หมิงเค่อเห็นสีหน้านางผ่องคลายลงจึงเอ่ยว่า "สองวันมานี้ท่าน
เร่งเดินทางโดยตลอด ตอนนั้รีบไปพักผ่อนเถิด พรุ่งนี้พวกเราจะขึ้นเขา
ไปดูกัน"

หลี่เจาเกอตอบรับคำหนึ่งว่า "ได้" ตอนที่นางลุกขึ้นยืน เห็นเขา
ไม่ขยับแต่อย่างใดจึงอดไม่ได้ที่จะถาม "แล้วท่านเล่า"

"ข้าไม่ต้อง" กู่หมิงเค่อเอ่ยเรียบๆ "ท่านสบายใจนอนพักเถิด ข้าอยู่
ไม่ไกลนี่เอง"

นางรู้ว่าเขาดูเหมือนคนปกติผู้หนึ่ง แต่แท้ที่จริงไม่จำเป็นต้องกิน
อาหารเลย สำหรับเขาการไม่นอนหนึ่งคืนอาจไม่ใช่เรื่องใหญ่อันใดเช่นกัน
นางจึงไม่ซักถามอีก หมุนตัวขึ้นเตียงไปพักผ่อน

นางเอนตัวลงบนเตียงทั้งเสื้อผ้าครบชุด กอดกระบี่ไว้ในอ้อมอก
พอนางเอนตัวลงเรียบร้อย ไฟในห้องก็ดับลงทันที

ราตรีนี้แสงจันทร์ซีดหม่น หมู่บ้านชนบทอยู่ห่างไกลความวุ่นวาย
ไม่มีแหล่งกำเนิดแสงอื่น ภายในห้องมีแต่ความมืดมิด นิ้วมือนางไ้ผ่าน
ลวดลายบนฝักกระบี่ธาราเร้น ให้บังเกิดความกระอักกระอ่วนขึ้นซ้ำๆ

รอบด้านเงียบสงัด ราวฟ้าดินคงเหลือนางกับเขาเพียงสองคน เขา
ไม่ได้ส่งเสียง แต่นางก็รู้ว่าเขาอยู่ไม่ไกล

ใบหน้านางร้อนผ่าวขึ้นทุกที กระอักกระอ่วนยิ่งกว่าคราวก่อนใน
จวนองค์หญิงที่สองคนถูกเหตุการณ์บังคับให้อยู่ร่วมห้องกันหนึ่งคืนเสียอีก

* สิบเดือน เป็นการนับเดือนแบบการแพทย์ ไม่ใช่เดือนตามปฏิทิน กล่าวคือนับ 7 วันเป็นอายุครรภ์ 1 สัปดาห์
นับ 28 วันเป็นอายุครรภ์ 1 เดือน ดังนั้น 10 เดือนในที่นี้จึงเท่ากับ 40 สัปดาห์ (หรือ 280 วัน ราว 9 เดือนปฏิทิน)

นางกระแอมเบาๆ หนึ่งที่ ก่อนพูดราวไม่มีอันใดหนักหนา "วันนี้เป็นข้าเอง ที่สะเพร่า ใ้พ่รุ่นนี้ข้าจะขอให้ท่านยายเตรียมห้องอีกห้องแล้วกัน"

"ไม่ต้องหรวอก" ยามรัตติกาลเห็นเงาร่างของเข่าไม่ชัดแจ้ง ทว่าเสียงนุ่มดุจต่วนแปรขึ้นตื้นนั้นชัดใสแม้แผ่วเบา "ออกมาข้างนอกต้องปลอดภัยไว้ก่อน ศัตรูอยู่ที่ลับ พวกเราอยู่ที่แจ้ง ไม่ควรแยกกันเคลื่อนไหว"

นางเผยปากน้อยๆ อยากจะพูดว่านี่ไม่เหมือนกัน ทว่าถ้อยคำมาถึงริมฝีปาก นางเองกลับพูดไม่ถูกว่าไม่เหมือนกันตรงที่ใด ในใจนางมีแต่การทาคดี ไม่ได้ยึดติดจารีตแบ่งแยกชายหญิง ในเมื่อเขาไม่ติดใจนางจะมัวตะขิดตะขวงอันใดอีก

สุดท้ายนางจึงพลิกตัวล้มตาแล้วเอ่ยว่า "ข้าอย่างไรก็ได้ ตามแต่ใจท่าน"

เดิมทีนางนึกว่าตนเองต้องนอนไม่หลับ แต่ในความเป็นจริงนางพลิกตัวไม่นานนักก็เข้าสู่ห้วงนิทราไป รอนจนวันรุ่งขึ้นตื่นมา แสงสว่างเต็มเต็มทั่วห้องแล้วนางก็ยังคงนอนตะแคงบนเตียงในท่าเดียวกับเมื่อคืน กระป๋องธาราเ็นเอนนิ่งอยู่เคียงข้างนาง ไม่มีร่องรอยเคลื่อนไหวใดๆ

นางกุมกระบี่ลุกขึ้นมายืนริมหน้าต่าง เห็นกู่หมิงเค่อยืนอยู่ในลานสายตาดจ่อเพ่งมองทิวเขาเบื้องหน้านานสองนาน ใบหน้าหั่นข้างของเขานิ่งขรึม ไม่รู้ว่าคิดอันใดอยู่

เขาเอ่ยเรียบๆ โดยไม่ได้หันหลังมา "ในเมื่อตื่นแล้วก็เตรียมตัวออกเดินทางกันเถิด"

วันนี้คนทั้งสองจะขึ้นไปสำรวจบนภูเขา หมู่บ้านแห่งนี้ตั้งอยู่ในภูเขาเล็ก น้อยนักจะมีคนมาเยือน รอบด้านยังมีภูเขาขนาดใหญ่ทอดยาว

สุดท้ายตา พี่พรพรรณก็รักขวัญ บนภูเขาแทบไม่ปรากฏทางเดิน ในป่าลึก
ยังเห็นรอยกรงเล็บสัตว์ป่าเป็นระยะ

ขณะนั้นเบื้องหน้าคือทางแคบดูจล้าใส่แพะสายหนึ่ง เลียบชิดผาชัน
เดินผ่านได้ทีละคนเท่านั้น ข้ามด้านข้างไม่มีเครื่องกั้นใดๆ อย่างพลาดเพียง
ก้าวเดียวก็จะร่วงสู่หุบเหว กุ๋หมิงเค่อเดินนำอยู่ด้านหน้า เอ่ยเตือนหลี่เจาเกอ
เสียงเบา "ระวังด้วย ทางข้างหน้าลื่นมาก"

หลี่เจาเกอเดินอยู่ด้านหลังอย่างปลอดภัย "ได้ยินถ้อยคำของเขา
นางก็หัวเราะเบาๆ "แค่นี้เป็นอะไรเล่า ตอนเด็กเส้นเถาวัลย์ที่ทั้งยาวทั้งชัน
กว่านี้ข้าก็เคยเดินผ่านมาแล้ว ทางเช่นนี้ในสายตาของข้าไม่ต่างอะไรกับ
พื้นราบ"

กุ๋หมิงเค่อเลี้ยวผ่านจุดโค้งเว้าของผาหินอย่างปราดเปรียวก่อนถาม
"วัยเด็กท่านป็นเขาบ่อยหรือ"

"ไม่ใช่แค่นั้นเขาะ บนเงื้อมผากลางอากาศ ในรังของแมลงมีพิษ
ข้างปากถ้ำเสือ ไม่ว่าที่ใดที่เคยไปมาแล้ว ข้าจำได้มีอยู่หนึ่งลี้มตาตื่นมา
พบว่าตนเองนอนอยู่ในรังของอินทรียักษ์ ด้านบนกับด้านล่างคือ
ผาชันล้านเลี่ยน ไม่แน่ว่าอินทรียักษ์จะกลับมาเมื่อไร ข้าจำต้องคิดหาวิธี
ปีนขึ้นไปบนยอดผาเอง ปรากฏว่าตาเฒ่าใจไม่ได้รอข้าอยู่บนนั้น ข้าจึง
ได้แต่หาเส้นทางกลับบ้านเอาเอง รอจนข้ากลับไปถึงอย่างยากเย็นแสนเข็ญ
กลับพบว่าเขาเอนนอนอยู่ในบ้าน ข้าพอเห็นข้า เขาไม่แม้แต่จะเหลียวแล
ก็โยนขวานมาเล่มหนึ่งให้ข้าไปทำอาหารต่อ"

สภาพพื้นที่ของมณฑลเจี้ยนหนานซับซ้อนกว่าที่นี้มาก ทิศตะวันตก
เฉียงใต้ปกคลุมด้วยโอพิษจากอากาศร้อนชื้น ในป่าที่ปลูกงาไม้บดฟ้า
บังตะวัน แมลงมีพิษชุกชุม มือเก่าประสบการณ์หลายปีก็ยังไม่กล้าขึ้นเขา

ตามลำพัง ทว่าหลีเจาเกล็ดมิตาตีนมากลับถูกทิ้งไว้ในสถานที่ใหม่ เป็นประจำจนนางค่อยๆ เคยชินไปแล้ว

กู่หมิงเค่อย้งฟังยั้งขมวดคิ้วแน่น เขาถามเสียงเย็น "ตอนนั้นท่านอายุเท่าไร"

"ราวสิบขวบกระมัง" เสียงนางเปี่ยมด้วยความไม่ยี่หระ "ตั้งแต่อายุสิบสองขวบก็ขึ้นเขาคนเดียวได้แล้ว สภาพพื้นที่ทั่วไปล้วนไม่ยากเกินฝีมือข้า ข้าจึงไม่เคยถูกตาเฒ่าใจหิวไปทิ้งไว้อีก แต่ตาเฒ่าใจให้เหตุผลว่าเป็นเพราะข้าตัวหนักเกินไป เขาหิวแล้วเบื่องาน"

สีหน้ากู่หมิงเค่อย้งเยียบดุจน้ำแข็ง "เขาทำกับท่านเช่นนี้เสียหรือ"

"ฝึกวรยุทธ์นี่นา ก็เช่นนี้ทั้งนั้น เสียอยู่ที่อยู่ข้างบ้านพวกเราถูกบิดาของเขาตีจนร้องไห้ทุกวันเลยนะ อย่างน้อยข้าก็ยังไม่เคยถูกตี" หลีเจาเกอเห็นทางด้านหน้าเป็นผาขาด นางลองกระตุกเถววัลย์บนก้อนหินดู รู้สึกว่าแข็งแกร่งใช้ได้จึงบอกกู่หมิงเค่อว่า "ข้าจะนำหน้าไปก่อน ท่านตามมาเองนะ"

จบคำนางก็โหนเถววัลย์ข้ามหุบเหวไปอย่างคล่องแคล่ว ยามที่เถววัลย์กำลังจะชนถูกผาหิน นางก็ปล่อยเถววัลย์ ปลายเท้าแตะบนก้อนหินที่ยื่นออกมา ตีตรงขึ้นกลางอากาศดุจวิหคเหิน กระโดดขึ้นลงไม่กี่ทีก็ทิ้งตัวบนพื้นราบด้วยท่าร่างอันแผ่วพลีว

กู่หมิงเค่อชมดูนางกระโดดขึ้นลงไปตามก้อนหินแต่ไกล ตั้งแต่แรกเห็นนางเขาก็รู้สึกรู้ว่านางมีท่าร่างที่ดียิ่ง ไม่คล้ายมนุษย์สามัญ ต่อมารู้ว่าอาจารย์ของนางคือโจวฉางเกิง เขายังเคยคิดว่าตัวโจวฉางเกิงเองไม่เอาการเอางาน เรื่องสอนศิษย์กลับนับได้ว่าใส่ใจ พื้นฐานวรยุทธ์เช่นนี้รู้ได้ในปราดเดียวว่าผ่านการฝึกมาแน่น แต่เขานึกไม่ถึงเลยว่านางถูกฝึกมาด้วยวิธีนี้

เขารู้แต่แรกว่าใจฉงเงิงไม่เข้าท่า แต่ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายจะไม่เข้าท่า
ได้ถึงขั้นนี้ เอาเด็กหญิงสิบขวบผู้หนึ่งไปทิ้งไว้ในรังของอินทรียักษ์...
ช่างอุตสาหัสดอกออกมาได้

หลี่เจาเกอเยินอยู่ฝั่งตรงข้าม โบกมือให้เขาเป็นความหมายว่านาง
ปลอดภัยทุกประการ เขาเก็บความนึกคิด ขยับฝ่าเท้าเบาๆ ที่เดียว
ก็ย้ายสายลมไปถึงฝั่งตรงข้ามแล้ว

แขนเสื้อเขาพองด้วยแรงลม ปรากฏตัวขึ้นตรงหน้านางในพริบตา
นางตะลึงค้างเล็กน้อย แสงอรุณลอดผ่านกิ่งไม้แห้งปรกบนลำธารเป็น
แต้มๆ มีบุรุษชุดขาวผู้หนึ่งย้ายสายลมมา แขนเสื้อโบกไสว เรือนผมยาว
ปลิวระบำ ราวภาพเหตุการณ์ขณะนางอายุสิบสองจากนั้นฉวยเข้าอีกครา

ทว่าต่างจากครานี้ที่นางได้แต่มองดูอยู่ไกลๆ ครานี้นางได้ยล
ดวงหน้าดุจหยก เรือนผมยาวสีดุน้ำหมึก กับนัยน์ตาใสดุจแก้วเคลือบสี
ของเขาถนัดชัดเจน ทุกอิริยาบถนั้นเปี่ยมด้วยความน่าเกรงขามและ
วางเฉย

กู่หมิงเค่ลงมายืนเรียบร้อย พบว่านางเหม่อมองเขาอยู่ จึงเลิกคิ้ว
ถามนาง "เป็นอะไรไป"

สายตาเขาเลื่อนลงนิดๆ ลูกนัยน์ตาสีดำพิศมองนางอย่างจริงจัง
ยืนอยู่ในป่าทึบเขาลึกไร้ร่องรอยผู้คนเช่นนี้ เขายังดูคล้ายเทพเซียนที่
พลัดตกลงมาบนโลกมนุษย์ ท่วงที่สูงส่ง ร่างปานหยกไม่เปื้อนริ้วรอย
ของกาลเวลา

หลี่เจาเกอติ่งสติคืนมา หลบตาอำพรางอารมณ์ก่อนตอบ "ไม่มีอะไร
แค่คิดถึงคนรู้จักเก่าผู้หนึ่ง"

มองเขาอยู่กลับคิดถึงคนรู้จักเก่าผู้หนึ่ง...ในใจกู่หมิงเค่ผุด

ความไม่พอใจอันซับซ้อน อารมณ์ระลอกนี้เกิดขึ้นอย่างน่าประหลาด แม้แต่ตัวเขาเองยังตะลึงพรึงเพริดไปวูบหนึ่ง เขารีบข่มคลืนอารมณ์ลงไปเอื่อยเรียบๆ เย็นๆ ว่า "ในเมื่อไม่มีอะไรก็ไปกันเถิด"

หลี่เจาเกอรับคำ สองคนแสนจะเจี๊ยบขริ่มขณะเดินตามกัน หนึ่งหน้าหนึ่งหลังไปตามเส้นทางบนเขาอันวังเวง กู๋หมิงเค่อเอาแต่ครุ่นคิดว่าที่แท้ตนเองเป็นอะไรไป เมื่อครุ่นเรื่องอะไรกันแน่ ตอนนี้องค์พลันได้ยินหลี่เจาเกอถามขึ้นว่า "หนนั้นท่านไปทำอะไรที่ภูเขาผิงซาน"

กู๋หมิงเค่อชะงักไปเล็กน้อยแล้วรีบตอบหน้าหนึ่ง "ภูเขาผิงซานคือที่ใดกัน"

หลี่เจาเกอแค้นเสียงฮึบๆ "ป่านนี้แล้วท่านยังจะกลบเกลื่อนเอาเถิด ท่านไม่อยากจะบอกเรื่องหนนั้นก็แล้วไป ต่อมาเล่า ท่านเคยหวนกลับไปมณฑลเจี้ยนหนานอีกหรือไม่"

กู๋หมิงเค่อไม่พูดจา หากเขาตอบนาง นั่นก็เท่ากับยืนยันว่าเขาเคยไปภูเขาผิงซาน แม้ตอนนี้นางทนายออกทั้งหมดแล้ว เขาก็ยังคงคิดจะดิ้นรนพยายามเอื้อมสุดท้ายเพื่อภารกิจที่ลงมายังแดนมนุษย์ในครั้งนี้

ในอดีตช่วงประกาศจับเชียนหมู่ตาน เขาเคยลงมาแดนมนุษย์ด้วยตนเองและจับกุมเชียนหมู่ตานกับหยางหวาได้ที่ภูเขาผิงซานในมณฑลเจี้ยนหนาน เป็นที่นั่นเช่นกันที่หลี่เจาเกอได้พบเขาครั้งแรก

พูดให้ถูกต้องคือหลี่เจาเกอมองเห็นเขาฝ่ายเดียว เขาในตอนนั้นไม่รู้เลยว่าช่วงเวลาอันสั้นที่เขาปรากฏตัวมีดรุณีน้อยนางหนึ่งมองเห็นเขาโดยบังเอิญ

เห็นกู๋หมิงเค่อไม่พูดจา หลี่เจาเกอก็ลอบเบ้าปาก ละทิ้งประเด็นนี้เปลี่ยนมาเล่าเรื่องสนุกเก่าๆ ของนางแทน "ตอนเด็กนะ เรื่องที่ข้า

กลุ่มที่สุดไม่ใช่การผิวกายแต่เป็นการทำอาหารไม่ว่าข้าเป็นคนทำหรือ
ตาเฒ่าใจเป็นคนทำ รสชาติล้วนยำแยไม่ธรรมดา ต่อมาข้าหมดปัญญา
จึงแอบไปชิงอาหารของผู้อื่นมาเสียเลย ไหนๆ ข้าก็ต้อยตังเก้ง ในหมู่บ้าน
ไม่มีเด็กสักคนชนะข้าได้ พรึบตาเดียว...เวลาก็กว่งเลยมาตั้งหลายปี
เพียงนี้แล้ว"

น้ำเสียงของนางเต็มไปด้วยความระลึกถึง นางหักกิ่งไม้มากิ่งหนึ่ง
ใช้ปิดแถววัลย์บนเส้นทางข้างหน้า "เดือนห้าของปีนี้เกิดแผ่นดินไหวที่
มณฑลเจี้ยนหนาน หมู่บ้านป่าดำไม่อาจอยู่อาศัยต่อไป ก่อนจะมาข้า
เคยกำชับให้คนในหมู่บ้านเร่งย้ายเข้าตัวเมือง ไม่รู้ว่าพวกเขาฟังข้าหรือไม่
นับแต่ข้าโตมาบ้านเล็กหลังนั้นคือสถานที่ที่ข้ารั้งอยู่นานที่สุด มันกลับถูก
ทำลายไปเช่นนี้ น่าเสียดายแท้ๆ ไม่รู้เมื่อไรข้าจะได้กลับมณฑลเจี้ยนหนาน
ไปดูหมู่บ้านป่าดำ ไปดูด้วยว่าอินทรียักษ์ที่เมื่อก่อนเคยวิ่งแข่งกับข้ารั้งนั้น
ยังอยู่หรือไม่"

กู่หมิงเค่ฟังเรื่องราววัยเด็กของนางเงียบๆ เขาได้เห็นนางครั้งแรก
จากคันฉ่องซวีหมี นางในตอนนั้นสวมชุดวิจิตรกับมงกุฎฮ่งเต้ โลหิตสด
เปื้อนเต็มมือ ภาพจำแรกที่เขามีต่อนางจึงเป็นภาพฮ่งเต้หญิงผู้มีใจคอ
โหดเหี้ยม เขาเกือบมองข้ามไปว่านางเองก็เคยมีช่วงเวลาเป็นเด็กวิ่ง
เตะเตะเช่นกัน

หลี่เจาเกอเล่าจบค่อยรู้สึกว่ารื่องต้อยตังกชิงอาหารเช่นนี้ น่าขายหน้า
เหลือเกินจริงๆ นางมองไปทางกู่หมิงเค่แล้วถามเขาบ้าง "ท่านเล่า วัยเด็ก
ท่านเป็นแบบใด"

วัยเด็ก? กู่หมิงเค่ขบคิด เขาพบว่าตนเองหาเรื่องสนุกที่พอจะเล่าได้
ไม่เจอเลย ขนตาเขาขยับแผ่วเบา ก่อนตอบเสียงอ่อย "น่าเบื่อยิ่ง ลีบปี

เสมือนหนึ่งวัน ไม่มีอะไรน่าเล่า"

บางทีอาจเป็นอย่างที่นางเคยว่าไว้ เขาสวมบทบาทหนึ่งมาโดยตลอด เกิดก็เพื่อการปกครองได้ล้ำ ตายก็เพื่อการปกครองได้ล้ำ เรื่องเดียวที่อยู่นอกแผนงาน...คือความทุกข์ตรมที่เขาไม่ปรารถนาจะเอ่ยถึงจนชั่วชีวิต

หลี่เจาเกอมองไปทางกู่หมิงเค่อ พบว่าใบหน้าเขาชาวสนิท สีหน้าแสนจะเย็นชา จริงอยู่เขาเย็นชาเรื่อยมา ทว่าปกติเขาเย็นชาเพราะคร้านจะไยดีผู้คน ต่างจากตอนนี้เขาคล้ายนึกถึงบางเรื่องที่ไม่รุ่มรอมจอย่างยิ่ง

หัวใจนางเต้นกระตุก รีบกุมแขนเขาไว้ "ไม่มีอะไรน่าเล่า เช่นนั้นก็ไม่ต้องเล่า เรื่องวัยเด็กเหล่านั้นผ่านพ้นไปหมดแล้ว มองไปข้างหน้าต่างหากสำคัญกว่า จริงสิ อาคมเสาะรอยมือผู้สองจุดซ้ำยังใช้ไม่ค่อยเป็น ท่านสอนอีกรอบได้หรือไม่..."

หลี่เจาเกอกับกู่หมิงเค่อค้นหาบทภูษาทั้งวัน ทว่าโชคร้ายไม่พบร่องรอยของผู้บำเพ็ญเพียรใดๆ คนทั้งสองคว้าน้ำเหลว เห็นว่าสีท้องฟ้าเย็นย่ำแล้ว จึงมุ่งกลับไปที่บ้านแม่เฉาอีกครั้ง

ขณะลงเขาม่านฟ้ามีดลงทีละน้อย หลี่เจาเกอมองลงไปที่เชิงเขา เห็นในหมู่บ้านจุดตะเกียงแล้ว แด้แสงกระจายตัวชวนมองยิ่งยวด นางกวาดตาปราดหนึ่งก็เปรยขึ้นว่า "หมู่บ้านนี้สร้างเป็นระเบียบเขียว คล้ายเส้นขีดในแผนภูมิแปดลักษณะ* เลย"

กู่หมิงเค่อได้ยินถ้อยคำของนางจึงหันไปมองหมู่บ้านที่ด้านล่างเงียบๆ แวบหนึ่ง

ยามที่หนุ่มสาวทั้งสองกลับถึงบ้านแม่เฉาสีท้องฟ้ามีดสนิทแล้ว

* แผนภูมิแปดลักษณะ (ปากว่า) มีที่มาจากคัมภีร์อี้จิง เป็นศาสตร์ที่ต่อยอดมาจากหลักอินหยางและห้าธาตุ โดยมีเส้นขีดแบบเป็นสัญลักษณ์แทนปรากฏการณ์ธรรมชาติกับทิศทั้งแปด ไม่เพียงใช้ในการทำนาย ยังใช้ในการเขียนยันต์และวางค่ายกลด้วย

แม่เฒ่ากำลังง่วนอยู่ในลาน พอเห็นคนทั้งสอง นางก็ตกทายเป็น กระตือรือร้น "พวกเจ้ากลับมาแล้วหรือ เป็นอย่างไรบ้าง เจอเส้นทาง หรือยัง"

วันนี้ข้ออ้างที่หลี่เจาเกอใช้ตอนออกไปก็คือจะไปหาเส้นทาง นาง จึงคลี่ยิ้มตอบไปว่า "ยังเลย พวกเราต้องขอรบกวนท่านยายอีกวัน ทำให้ ท่านยุ่งยากไม่น้อย ค่าใช้จ่ายช่วงสองสามวันนี้พวกเราจะจ่ายให้"

"พูดคำเกรงใจพวกนี้ทำอะไรเล่า!" แม่เฒ่าตอกตีใจที่เห็นคนทั้งสอง กลับมา เช็ดมือกับเสื่อผ้าแล้วรีบเอ่ยชวน "พรุ่งนี้จะส่งท้ายปีเก่าแล้ว ควรกินอาหารพร้อมหน้าพร้อมตากัน ปีก่อนๆ บ้านนี้เจียบเหงา ปีนี้มีคนมากอย่างหาได้ยาก ข้าเตรียมแป้งทำขนมไว้เยอะเลย แม่นาง พวกเจ้าปั้นขนมໄໝ่เกา* เป็นหรือไม่"

หลี่เจาเกอชิงงันไปเล็กน้อย "อะไรนะ"

"หมู่บ้านข้าฉลองปีใหม่ต้องทำขนมໄໝ่เกา กินแล้วจะคุ้มครองให้ แคล้วคลาดอายุยืนยาว" แม่เฒ่าผลักเปิดประตูห้องครัว ยกเบาะที่นั่งใหม่ ออกมาอีกสองใบ แล้วกวักมือเรียกพวกหลี่เจาเกอสองคน "พวกเจ้า คนหนุ่มสาวนี้มือคล่องแคล่ว บั่นໄໝ่เกาได้เร็ว พวกเจ้ามาปั้นตรงนี้ก่อน ข้าจะไปคุมเตาไฟต้มน้ำ"

หลี่เจาเกอคาดไม่ถึงว่าแม่เฒ่าจะชวนพวกตนทำขนมฉลองปีใหม่ จึงตะลึงไปชั่วขณะ เดิมนางคิดจะปฏิเสธ ทว่าเห็นท่าทางตอกตีใจของ แม่เฒ่าก็หักใจพูดออกจากปากไม่ได้เสียที พรุ่งนี้วันที่สามสิบเป็นวันสิ้นปี นางกับกู่หมิงเค่อจากบ้านมาสองคน แม่เฒ่าเองก็ต้องฉลองปีใหม่ลำพัง แม่เฒ่าบอกว่าปีนี้มีคนมากอย่างหาได้ยาก คิดว่าปีก่อนๆ คงฉลองคนเดียว

* โໝ่เกา (ขนมอายุยืน) เป็นขนมหนึ่งที่ทำจากแป้งหมี่ น้ำตาล และส่วนผสมอาหาร ตกแต่งด้วยผลไม้ที่เป็นมงคล ปัจจุบันชาวจีนหลายภูมิภาคนิยมทำเป็นรูปลูกท้อ ใช้วยพรในวันเกิด

มาตลอด

สุดท้ายหมีเจาเกอไม่อาจแข็งใจปฏิเสธ ไหนๆ ค็นนี่พวกตนก็ไม่มีแผนงานอื่น ช่วยแม่เฒ่าเตรียมขนมฉลองปีใหม่มั่นนับว่าเสียเวลา นางมองไปทางกู่หมิงเค่อ กู่หมิงเค่อก็พยักหน้านิดๆ "ในเมื่อท่านเต็มใจ เช่นนั้นก็ไปช่วยกันเถิด"

หลังจากหมีเจาเกอกับกู่หมิงเค่อล้างมือเสร็จมานั่งที่ข้างโต๊ะ แม่เฒ่าก็สาธิตให้ดูว่าจะปั้นขนมอย่างไร แม่เฒ่ามีผิวพรรณหยาบกร้าน รอยเหี่ยวย่นเต็มมือ แต่ยามปั้นก้อนแป้งทะมัดทะแมงยิ่งยวด หมีเจาเกอกะปริบตาเพียงทีเดียว แม่เฒ่าก็ปั้นรูปนักษัตริย์เสร็จเรียบร้อย จัดวางรูปนักษัตริย์ที่มีชีวิตชีวาสมจริงลงบนกระดานไม้แล้วมองหมีเจาเกอด้วยความคาดหวัง "สิ่งเหล่านี้เรียบง่าย คงไม่ยากเกินความสามารถของพวกเจ้า ดูแม่นางก็รู้ได้มาจากตระกูลใหญ่ น่าจะเป็นไปแล้วสินะ"

หมีเจาเกอผงกศีรษะอย่างลึกลับ...คงจะใช้กระมัง

แม่เฒ่าลุกขึ้นอย่างปลื้มใจแล้วเดินรุ่มง่ามไปที่เตาไฟด้านนอก ว่างนกับงานอย่างอื่นต่อ ไม่ทันไรในห้องครัวก็เหลือแต่หมีเจาเกอกับกู่หมิงเค่อสองคน นางมองก้อนแป้งหลากสีตรงหน้า บรรยากาศตกสู่ความเงียบงัน

นางอดไม่ได้ต้องลอบกระซุกกู่หมิงเค่อหนึ่งที่ "ท่านทำเป็นแล้วหรือยัง"

กู่หมิงเค่อผูกแขนเสื้อขึ้น เผยส่วนหนึ่งของแขนท่อนล่างที่เรียวยาว เขาคดลึงก้อนแป้งบนฝ่ามือทำให้ผงแป้งกระจายติดมือเขา แต่กลับขบขันให้มือคูนั่นยิ่งดูเรียวงามเป็นพิเศษ

"น่าจะเป็นแล้ว"

เดิมหลีเจาเกอตั้งใจจะหาพวก ไม่นึกว่าเขาถึงกับก้มหน้าก้มตาบ้น
อย่างเอาจริง สุดท้ายปากนางที่แย้มขึ้นนิดๆ จึงต้องหุบลงโดยไร้เสียง

แค่มองปราดก็รู้ได้ว่าเขาเป็นพวกสืบนี่ไม่เคยแะงานเรือน แม้แต่เขายังเรียนรู้อันทำได้ ข้าหลีเจาเกอผู้ใช้ชีวิตอยู่ภายนอกด้วยตนเองมาสิบปี
จะไม่เป็นได้อย่างไรกัน คิดแล้วหลีเจาเกอก็เฝ้าปากแน่น จัดเอาความ
อีกเหมียวมาต่อยตีกับปีศาจออกมาใช้ สองตาจับจ้องก้อนแบ่งด้วยสมาธิ
ทั้งหมดที่มี

นางจำได้ว่าเหมือนแม่เฒ่าใช้แบ่งชนิดนี้ก่อน จากนั้นบ้นเช่นนี้
สุดท้ายห่อปิดเช่นนี้...นางบ้นอย่างทุลักทุเลกว่าจะได้กระต่ายออกมา
หนึ่งตัว ชมดูผลสำเร็จในมือตนเองด้วยความพึงพอใจ แม้รูปทรงเพี้ยน
ไปบ้าง แต่วัตถุดิบยังเหมือนกันอยู่นะ

กู่หมิงเค่อวางโชว์เกาที่บ้นเสร็จแล้วหลายชิ้นค่อยเจียดเวลาเหลือ
ไปทางหลีเจาเกอ ทนไฉนเองเขาก็เบนสายตาไปไม่ได้อีกเลย

เขาเพ่งมองขยุ้มแบ่งตรงใจกลางฝ่ามือนางขยุมนั้นนิ่งๆ ครู่หนึ่งจึง
ถามว่า "นี่คือ?"

"กระต่าย" นางแสดงผลงานอย่างภาคภูมิใจ "ไม่เหมือนหรือไร"

เขาจ้อง 'กระต่าย' ตัวนั้นแล้วจมสู่ภวังค์ความเงิบ ผ่านไปสักพักจึง
หัวเราะออกมาเบาๆ สองตาทอเสี้ยวแสงดุจแค้นดาว ช้อนมองมาหานาง
"ท่านรู้สึกเหมือนหรือ"

นางชะงักไปเล็กน้อย สายตาปวยไปที่ข้างมือเขา พบว่าเขาถึงกับ
บ้นเสร็จไปสามตัวแล้ว ข้าดูเข้าท่าเข้าที่ นางไม่ชอบใจจึงวางผลงานลงบน
กระดานนวดแบ่งแรงๆ "กระต่ายบ้านข้าหน้าตาเช่นนั้นล่ะ"

เขาพยักหน้า ไม่ได้เถียงนาง ในใจเชื่อแล้วว่าวัยเด็กนางมีอาจ

ไม่เชิงอาหารของสหายมากิน ดูจากขยุ้มแป้งนี้...อาหารที่นางทำคงไม่อร่อยจริงๆ

ส่วนอาหารที่โจวฉางเกิงทำ...กินแล้วไม่ตายก็นับว่านางดวงแข็ง แป้งขนมเหล่านี้ทำมาจากธัญพืชห้าชนิด สีเส้นที่หลากหลายนางอยู่บนโต๊ะดูครึกครื้นยิ่ง กู๋หมิงเค่พอพบว่านางเอื้อมหยิบแป้งสีดำ ดูท่าต้องการจะปั้นมังกร จึงทักนางอย่างสนใจ "กระต่ายท่านยังปั้นไม่คล่อง กลับจะทำหยาบตัวที่ยากที่สุด กู๋ป๋นง่าย ท่านลองปั้นดูก่อนดีกว่า หรือว่าหนู"

"ไม่" หลีเจาเกอปฏิเสธอย่างเด็ดเดี่ยว จะปั้นก็ต้องปั้นตัวที่ร้ายกาจที่สุดสิ หนูอยู่คนเดียวกัน* นับเป็นตัวอะไร นางเชื่อมั่นว่าตนเองลงมือจะเกิดปาฏิหาริย์ได้ หลังจากปั้นไปสักพักมังกรดำเป็นรูปเป็นร่างขึ้นตามลำดับ ทว่ามันระทดระทวย ทำอย่างไรก็ย่นไม่ได้เสียที กู๋หมิงเค่ได้เห็นมังกรดำซึ่งเดิมควรจะมีความน่ายำเกรงกลับดูคล้ายงูประหลาดตัวหนึ่งพุบแปะกับโต๊ะก็กลั้นหัวเราะไว้ไม่อยู่ "ไหนท่านบอกว่าไม่ยาก ปั้นงูไม่ใช่หรือ"

"ท่านหุบปากนะ!" นางซึ่งตาใส่เขาอย่างฉุนเฉียวแล้วก้มหน้าก้มตาปั้นตัวมังกรดำอย่างไม่ลดละ หมายถึงจะทำให้มันยืนขึ้นมา เขาจึงกลั้นหัวเราะไว้ ยื่นมือมาชี้แนะนาง "ตรงนี้ไม่ถูกต้อง ท่านเติมน้ำเยอะเกินไป ไม่แปลกที่มันลุกไม่ขึ้น เอ๊ะ ไฉนมังกรของท่านมีเท้าแค่สามข้างเล่า"

ตอนนั้นนางเพิ่งจะค้นพบว่า 'กรงเล็บมังกร' ของนางหลุดไปจึงรีบหยิบมากดให้เข้าที่ สุดท้ายสองคนร่วมแรงแข่งขัน ปั้นมังกรไขว่เกาที่มีรูปทรงตะปูตะป่ำและพอจะนับได้ว่ามีอวัยวะครบถ้วนตัวหนึ่งออกมาได้ในที่สุด

* หนูอยู่คนเดียวกัน เป็นสำนวน หมายถึงคนชั่วสมควรกันทำความเลว

หลี่เจาเกอู้กับป้าสาวยังไม่เห็นถึงเพียงนี้ นางทรุดกองบนเบาะที่นั่งอย่างช่วยไม่ได้ ปาดเหงื่อบนหน้าผากในอาการหมดเรี่ยวสิ้นแรง "เหนื่อยเหลือเกิน ลงน้ำไปจับเจียวหลง* ของจริงสักตัวยังไม่ยุ่งยากเท่านี้"

กู่หมิงเค่อกำลังวาดเครากับดวงตามังกรด้วยไม้ พอได้ยินถ้อยคำของนางก็หลุดหัวเราะ "นั่นไม่ได้หรอก มังกรในแดนมนุษย์มีลงบันทึกเอาไว้เกินหนึ่งตัวหรือขาดหนึ่งตัวล้วนมีผู้สืบสาวราวเรื่อง"

หลี่เจาเกอูเซะงักกึก หันขวับไปมองเขาทันที "เมื่อครู่ท่านพูดว่าในที่ใดนะ"

กู่หมิงเค่อหน้าไม่เปลี่ยนสี เอ่ยเรียบๆ ว่า "มังกรในธารน้ำ ตั้งใจทำส่วนของท่านหน่อย ทำกันคนละครึ่งนะ ท่านดูสิตนเองเพิ่งจะทำไปก็ตัว"

หลี่เจาเกอูค้นพบว่าก้อนแป้งผ้งของเขาพร่องไปเกินครึ่งแล้ว ผิดกับผ้งของนางที่ไม่ขยับสักเท่าไร นางลุกขึ้นนั่งอย่างไม่เต็มอกเต็มใจ ต่อสู้กับก้อนแป้งที่เหนียวเหน็นนั้นต่อ ช่วงหลังกู่หมิงเค่อชำนาญขึ้น ความเร็วเพิ่มขึ้นทุกที ไม่ช้าก็ทำครึ่งของเขาเสร็จ เขาสุดแสนจะเคร่งครัด บอกว่าครึ่งหนึ่งก็คือครึ่งหนึ่ง ไม่มีทำเกินมาในส่วนของนางแม้แต่ส่วนเสี้ยว

เขาทำเสร็จแล้ว เช็ดมืออย่างเย็นใจจนสะอาดหมดจด จากนั้นหันมาชมดูท่าทางของนาง เดิมทีนางก็เหมือนกำลังต่อสู้กับตนเองอยู่ ยิ่งถูกเขามอง มือไม้นางก็ปั่นป่วนเข้าไปใหญ่ "ท่านจะนั่งว่างเช่นนี้นะหรือ"

เขาถึงกับเปล่งเสียงอื้มคำเดียว ไม่มีทีท่าจะช่วยเหลือกันสักนิด นางลอบปั้นแบบขอไปที แต่กลัวจะถูกเขามองออกจึงจ้องใจพูดนั่นเพื่อเบี่ยงเบนสายตาเขา "หมู่บ้านนี้ฉลองปีใหม่ถึงกับไม่กินก๊วยแต๋กินธัญพืชห้าวอย่างแทน ไชวเกาห้าวธัญพืชเช่นนี้ข้าไม่เคยเห็นมาก่อนเลย"

* ชาวจีนแบ่งมังกรเป็นหลายประเภท เจียวหลง (มังกรวารี) คือสัตว์เทพชนิดหนึ่งที่มีสายเลือดของเผ่าพันธุ์มังกร บนหัวมักไม่มีเขาหรือมีเขาเดียว เมื่อบำเพ็ญเพียรผ่านด่านเคราะห์แล้วก็สามารถกลายเป็นมังกรแท้ได้

เขาหลุบตาลงนิดๆ ยามที่ซึ้นตาขึ้นอีกครั้ง พอได้เห็นเส้นผมปอยหนึ่งของนางตกลงมา นางใช้หลังมือปัดหลายหน นอกจากจะเกี่ยวเส้นผมกลับไปไม่สำเร็จยังป้ายผงแบ่งไว้บนใบหน้าหลายรอย

เขาจึงยื่นมือไปจับปอยผมที่ลู่ย่นนั้นทัดหลังใบหูให้นาง นี่ทำให้ร่างนางแข็งค้างไปวูบหนึ่ง นางหมายจะหลบโดยจิตใต้สำนึก ทว่าถูกเขาจับไว้ "อย่าเพิ่งขยับ"

นิ้วมือเย็นๆ ของเขาได้ปัดผงแบ่งบนพวงแก้มนางออกเบาๆ

谿仙 5

Zhe Xian 5

จตุรภัก พริกษะตาร้าย 5
จิวเยวียหลิวหวิ เขียน
ถึงเจวียน แปล

จำนวน 400 หน้า
ราคา 499 บาท

Published originally under the title of 《谿仙》 (Zhe Xian) Vol.05

Author © 九月流火 (Jiu Yue Liu Huo)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2024 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3322-7

ภาพประกอบ 宵空酱 Xiao Kong Jiang

ออกแบบฟอนต์ mustremember

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4888

www.jamsai.com

editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บิ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

หลี่เจาเถกกับกุ๋หมิงเค่อร่วมกันออกเดินทางสืบคดีศพคันธีฟ
ทว่ายังไม่สืบไล่ตามเบาะแส เรื่องราวยังทวีความปวดหัว
เพราะนอกจากจะวัดจนว่ามีผู้ไปหวังดีคิดใช้อำนาจมีดนี้บงร้ายตัวถึง
ความลึกลับทั้งหมดยังมุ่งไปหาช่องเต้าคว้นซุย เจ้าของกระเบื้องธาราเรน
เพราะเหตุใดช่องเต้าผู้นี้ถึงวนเวียนอยู่รอบตัวนางทุกครั้งไป
แต่คดีศพคันธีฟยังไม่ทันคลี่คลาย เรื่องไหนกว่ากลับมาถึงตัวอย่างรวดเร็ว
เมื่อรัชทายาทกลับป่วยจนด่วนจาก สุขภาพช่องเต้าทรุดหนักก่อนเสด็จสวรรคต
เทียบไต่ถามการบาราสกุลหลี่ก้าวขึ้นนั่งบัลลังก์มังกร
หลี่เจาเถกรู้อยู่แล้วว่ากลิ่นลมนี้จะเกิดขึ้น
เพียงแต่ครั้งนี้นางจะพำนักไปได้หรือไม่!

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูแลคุณด้วยใจ
โทร. 02 840 4888
www.jamsai.com

ชวนคุณมาอ่านหนังสือ

ทดลองอ่าน

หากทว่ารัก

ISBN 978-616-06-3322-7

9 786160 633227

ราคา 499 บาท